

ХРИСТО КАЛЧЕВ

ОТКРИВАНЕ НА ЛОВНИЯ

СЕЗОН

Част 11 от „Вулгарни романи“

chitanka.info

1.

Полицията беше в пълна истерия. Нещо се беше случило и Козела подозираше какво. Ченгетата дебнеха заминаващите от аерогара София и не обръщаха никакво внимание на пристигащите. За него, който току-що се беше приземил с редовният полет от Атина, това беше добре дошло, но не достатъчно. Беше 14 часа, извънредна жегата и напрегнато.

— Ей, сержант! — провикна се млад българин към полицейския кордон. — Какво се е случило?

— Съкатлък! — неопределено и грубо отговори униформеният.

„Без съмнение“ помисли си Козела. „Убит е или някои от държавните мъже или знакова фигура от ъндърграунда“.

Проверката на пристигащите пътници беше повече от формална, би казал дори немарлива, докато нищо подобно не се отнасяше за заминаващите — там ситото беше обстойно, мудро, дори вулгарно. „Кой е убит?“. Скоро щеше да разбере, но любопитството на бившето ченге, минало „на другият бряг“ си искаше своето — бърза и точна информация.

Молдовският гражданин, жител на Атина мина безпрепятствено паспортния и митнически контрол, излезе във фоайето на аерогарата и включи телефона си.

— Да! — чу той гласа на Аса.

— Аерогара София! — неопределено каза Козела.

— Във вихъра на полицейската акция? — попита Аса.

— Кой е дивеча?

— Малкият Фатик... ще те посрещнат пред входа, чакам те в „Радисън Сас“.

„Малкият Фатик? Можеше да се очаква“.

Козела добре познаваше баща му и съвсем бегло сина. На времето, когато бившият му шеф Боев го беше представил на Исмет Шабан Тюркмез, подвизаващ се под името Фатик, беше казал: „Сив

вълк, крив, умен, жесток, смел, имитира Карлос Чакала, но предпочита да го сравняват с Боб Денар“.

Козела запомни това име, а след години се запозна и лично с „бясното куче на войната“...

Козела видя веднага конвоят си, а и те имаха предварителна индикация как да го разпознаят. Беше рано за вестници. Разстрелът на малкият Фатик би могъл да мине единствено по електронните медии. Затова Козела подаде багажа си на посрещачите и мълчаливо ги последва до едно Ауди 80, което ги чакаше със запален двигател.

„Исмет Шабан Тюркмез — Фатик? Карлос Чакала или Боб Денар“. Илич Рамирес Санчес, прочул се под прякора Карлос Чакала, гниеше с доживотна присъда някъде из френските пандизи докато, Робер „Боб Денар“ се радваше на свобода и на добро здраве, макар че лично беше пролял повече кръв от прословутия венецуелски терорист. Нямаше постколониална война по света, в която Денар да не беше участвал, както не съществуваше болшевишки „износ“ на революция от епохата на Студената война до смъртта си, а Измет почина в болница от рак на панкреаса без неговата намеса.

Що за птица беше сина му? Козела пътуваше към отговора на този въпрос.

Володя Аберман — евреин, студент по индустриална химия в техническия университет на Монтевидео — Уругвай, беше стигнал до просто, но затова и гениално хрумване. Беше смесил къри с картофен разтвор, кашата беше безцветна, без мирис дори без вкус. Аберман установи бързо, че картофеното пюре има свойството да прави „филм“ върху всякакъв примес. Опитва още няколко коктейла, увери се в резултата и взе самолета за Богота — Колумбия. Три месеца му трябваша да виси по барове, бардаци, пийпшоу клубове докато попадна на една млада жена, полу-негърка — полу-китайка, или с друга азиатска кръв, която го отведе в северната част на града и го запозна с „точните“ хора. Володя смеси пред тях 100 гр. кокаин с 300 гр. картофено пюре, изсуши субстанцията с обикновен дамски сешоар и я обяви готова за проверка. Специално подготвените за издирване на наркотици кучета подушиха пюрето и го подминаха с безразличие. Първият експеримент беше успешен, последва втори. Володя работеше

сам — това беше условието му. Този път смеси десет килограма кокаин, имитира сърцебиене и се прибра в хотел „Коимбра“ — Богота. На другият ден трябваше да смеси един тон, да им разкрие рецептата си, да си получи хонорара и да се върне в Монтевидео. Володя обаче беше умен млад мъж, алчен, беден... но евреин и знаеше, по-скоро чувстваше го с кожата си, че следващият ден ще бъде леталният, ако не вземе необходимите мерки. Когато се увери, че момчетата на афро-азиатката Роза са напуснали хотела, той се измъкна през входа на персонала, добра се до летището и отлетя за Франкфурт, първата дестинация за която имаше свободно място.

Володя Аберман имаше тридесет и пет хиляди долара в джоба си, достатъчна сума за спасително бягство и нищожна за започване на нов живот. Още по-малко в Европа — континент, който изобщо не познаваше.

След четиринадесет часов полет срещу деня, той кацна в банковото сърце на Германия. Спа едно денонощие в хотела на аерогарата и слезе в кафенето „да събере ума си“, както той самият се изразяваше мислено. „А сега накъде?“. Фамилия Аберман бяха одески евреи, избягали след революцията на Ленин с войската на барон Врангел в България. Трима братя търговци на скъпи кожи, заможни хора и като всички заможни, естествени врагове на комунизма. Единият брат — дядото на Володя — беше заминал за Аржентина (по-късно беше преминала Лаплата и се беше установил в Уругвай), средният — за него се знаеше че е загинал по Холокоста из лагерите на смъртта, третият — най-младият, се беше установил във Варна, създал семейство, деца, но беше престанал да се обажда по времето на Студената война. Както покойният дядо на Володя беше казал на времето „Комунистите не прощават никому, моето момче. Липсата на новина е добра новина. Ако се беше случило нещо с брат ми, щяхме да научим“. Володя си припомни тези думи и замина за България.

— Защо малкият Фатик, Ас? — попита Козела.

— Три версии. Коя искаш да чуеш?

— Трите. — Козела огледа заведението разсеян „на пръв поглед“, всъщност напрегнат и съсредоточен.

Барът беше пълен, шумен, снобски, а точно поради това като че ли и безопасен.

— Пет тона кокаин трябваше да влезнат в България — каза Аса.

— Глупости! — откликна Козела.

Асът се усмихна кисело.

— Не очаквах друга реакция Йон, но така твърди принц Исламболи.

Козела изтръпна.

— Да не би да е в София?

— Повече — кимна Аса. — В хотела е. След половин час ще бъде на нашата маса.

— Живеем в кино време „да еба мааму“ — изръмжа Козела. — Добре, ще чуем подробностите от него. Втората версия?

— Доставки с двойна употреба за Ал Кайда.

Козела се развесели вътрешно.

— Виктор Бут?

— Точно той — кимна Аса. — В момента е на бара, чака да го викна на масата.

— Добре. — Козела се беше предал — а третата?...

Аса се облегна на стола.

— Това ще трябва да разгадаем с теб, драги Йон!

— Преди полицията?

— Бързо мислиш, старо куче. Какво ще пиеш?

— Водка! Къде са Блинд и Перо „Пора“?

— Под прикритие... за сега.

— Облака, Мухата?

— Дълбоко потапяне. Ще се появяват на светло едва след като полицията лансира версията „Фатик“.

Козела кимна — и сам можеше да си отговори на тези въпроси.

— Добре, Ас, поръчай водка и покани гостите!

Беше два часа през нощта, когато подновиха този разговор. Намираха се на стотина километра от София в мотел „Джорджо“ — Радотина. Завариха Перо Пора и Блинд да играят табла и да пият от изключителната ракия на мотелиера.

Деветнадесети август — непоносима жегата в града, прохладата и спокойствие в подножието на балкана. В мотела имаше пет стаи, а те бяха пет души гости. Виктор, Хауки, Аса, Перо Пора или Коста Македонец, Блинд и той. Охраната бдеше дискретно зад високите зидове на това правено от бога място, собствениците спяха отдавна, тук-там се чуваше кучешки лай, в тревата свиреха щурци, в краката им се галеше разгонената ангорска котка на стопанина.

— Твой ред е, мон пренс — каза Виктор Бут, влагайки сериозна доза ирония в обръщението си.

Исламболи, който познаваше Виктор от дълги години и не го смяташе за най-добре възпитаният човек на света, не обърна внимание на интонацията, но пое инициативата.

— Пет тона кокаин, Козел, на едро паричният му еквивалент е около петстотин милиона долара. Такъв удар не знам да е правен.

— Нито аз — кимна Козела. — А това значи, че и по-голям провал не е имало.

— Точно така. — Хауки кръстоса дългите си слаби крака, намести очилата си и продължи. — За да потегли такъв масив трябва или кешова гаранция за канала или висша държавна протекция, господа, едно от двете е вярно. Тази нощ трябва да разберем кое от тях е вярно.

2.

Володя Аберман пристигна във Варна, настани се в хотел, все още не беше започнал курортният сезон, и като всеки евреин навсякъде по света, първата му работа беше да потърси синагогата. В единадесет часа преди обед откри свещеният Мойсеев храм, в дванадесет — семейството на отдавна покойния си чичо Данаил. В тринадесет часа обядваше в ресторанта на хотел Черно море с братовчедите си Максим, Самуел и Бенина. На следващият ден се премести в дома на семейство Аберман и започна да подготвя „дивото, неистово забогатяване“, както го обяви пред братовчедите си.

Аберман бяха от така наречените евреи-шпаньоли, заможното семейство със здрави корени, дали възможно най-доброто образование на потомците си, но като всички евреи — подозрителни и жестоки. За късмет на Володя — и безмерно алчни. Максим и Самуел бяха семейни, но Бенина все още свободна и Володя хвърли въдицата си първо на нея. Максим беше лекар кардиолог, светило във Варна, а Самуел — адвокат на местната мафия, една от най-добре организираните банди в България и Володя бързо разбра, че ще се наложи да ползва услугите му. Бенина, все още студентка по връзки с обществеността и мениджмънт, беше красива, податлива на всякакви пороци и именно тя щеше да бъде неговият човек.

Бенина или Бени, както я наричаха роднините ѝ, а и както беше позната на цяла Варна, беше изключително атрактивен миньон със странни разцветки за тази географска ширина. Беше висока около метър и шейсет, носеше тридесет и пети номер обувки, но имаше бюста на Памела Андерсън и червената коса на Бронхилда. Наричаха я „джобното гадже“, „под сурдинка“, „правостоящия минет“, но това не притесняваше нито нея, нито братята ѝ. Евреите живееха двойствен живот. По един начин в Диаспората, по съвсем друг в реалният живот. Първоначално Володя се влюби в Бенина, преболедува като хрема тази слабост и бързо разбра, че тя може да му е всичко друго, но не и сърдечен капан. Тогава той ѝ отмъсти, без да съзнава, че го прави.

Сподели ѝ тайната си и я превърна в заложник, и в мюре. Бенина не съзнаваше това, но добросъвестно и чистосърдечно се превърна в неговия криминален партньор. За двадесетте и петте си години тя беше видяла вече няколко гангстерски войни по улиците на Варна. Един от мимолетните ѝ любовници беше взривен и разкъсан на парчета в асансьор пред очите ѝ, така че тя знаеше какво е риск и каква е финалната му цена. Володя обаче не знаеше нищо от биографията ѝ, когато реши именно на нея да се довери.

— Знам къде са големите пари, Дени — каза Володя една сутрин.

Беше около десет часа сутринта, в разгара на курортния сезон и те пиеха кафе в бар „Монте Карло“, заведение в старата част на Варна, което и за невъоръжено око беше ясно, че е свърталище на бандити. Бени го погледна разсеяно, но Володя знаеше че е нащрек, знаеше повече, този разговор щеше да продължи когато тя е готова да му зададе въпроса „къде са парите и как да се доберем до тях?“. Десетина дни по късно, една от емблематичните мутри на Варна, прострелян смъртоносно, но спасен от Максим Аберман, даде вечеря в морското казино. Това беше бойното кръщение на Володя. В разгара на вечерта Бенина го представи на трима мъже, без да ги назовава поименно.

— Господа! — каза тя. — Братовчед ми има делово предложение. Изслушайте го, моля!

Врътна се на токове и изчезна между гостите. Володя остана сам с трима души, на средна възраст под четиридесет години. Видимо бивши спортисти, мъже, към които гостите изпитваха и респект и страхопочитание.

— Слушам те, Владо — каза един русоляв оплешивяващ мъж с уши на борец и нос на боксьор. — Внимавай какво ще кажеш!

Аберман се беше научил да се пази. Латинска Америка не беше безопасно място за живеене, а и той носеше наследствения ген на оцеляващ и беше плах и подозрителен като фенек.

— Аз съм химик — започна бавно той. — Навремето открих как мога да маскирам дрогата, неоткриваема нито за кучета, нито за други назални рецептори.

— По-ясно — продължи да пита русолявият борецо-боксьор.

Володя Аберман се усмихна подкупващо.

— По-ясно, когато се запознаем, господа! Ако намерите контрабандни канали за внос на дрога от Латинска Америка, по-

специално Колумбия, Боливия и Венецуела, аз ще ви кажа как да я доставяте в порт Варна, в какъвто вид пожелаете. Не искайте да ви кажа ноу-хауто си. Аз съм тук, а не там, защото знам цената му.

Мъжете се спогледаха неразбиращо, но този, който се наричаше Венци и според него беше любовник на Бенина, красавец с вид на мулат, пое инициативата.

— Виж сега, Владко... — каза той, — ако те разбираме добре, предлагаш ни да играем партия, така ли?

— Да! — каза Аберман.

— Дрога от Америка, доставка във Варна, така ли?

— Да! — продължи да кима Аберман.

— Количество? — попита Венци.

— Въпрос на договорка — каза младият евреин. — Предлагам да започнем скромно.

— За да стигнем до... — Венци мулата не си довърши изречението.

— До тонаж! — каза кротко Аберман. — Ще зависи от вашият кураж и размах, господа. От мене връзките и ноу-хауто.

Венци мулата, както го наричаше Бенина, стана първи от масата, подхвърли през рамо: „Утре на обед ще ви отговоря в ресторант «Черно море».“ — и срещата завърши.

Същата нощ Володя Аберман потърси афро-азиатката Роза Ли Мартинес в Ла Пас — Боливия. Време беше неговото ноу-хау да влезе в работа.

Максим Аберман нае под наем, но с право за купуване стара еврейска триетажна къща на булевард „Владислав Варненчик“ и нае фирма да я ремонтира. След две години тази сграда щеше да стане фамилна собственост, но дотогава братовчед му Володя или както бяха започнали да го наричат във Варна — Влад, щеше да е пълен господар на новата фирма „Потейто Ин — Екс Трейдс“. Самюел имаше връзки с всички значителни кантори в града, а беше и един от най-проспериращите адвокати във Варна, така че в самият ден на регистрацията си новото предприятие вече имаше застрахователна полица включително и в „Лойд реджистър“. Володя и Бенина обаче бяха в чужбина, къде по дяволите — един Господ знаеше. Крайно

време беше вече да се връщат, защото местната бандитска групировка „Кик“ беше започнала да се изнервя.

Сделката започна в пражкия хотел „Алкрон“. Първоначалната среща беше между Роза и Володя. Вечерта към тях се присъединиха Бени и Венци Мулата. На сутринта започна сделката.

Експеримента започна с петдесет килограма кокаин, който във вид на стока, като бонбони „Нестле“ който с полет на „КЛМ“ от Виена до летище Варна. Доставка беше в предградията на Прага, а Володя Аберман имаше три дни да докаже мощта на ноу-хаута си. След сто часа безсъние Бенина и Володя се прибраха във Варна и зачакаха резултата.

Първата пратка мина безпрепятствено, „Потейто Ин Екс Трейтс“ започна реалната си дейност. Беше краят на септември, курортният сезон на привършване, когато грохнали от умора Влад се добра до жилището си в квартал „Виница“. Беше около полунощ и единственото му желание беше да се изкъпе и да заспи. За своя изненада завари братовчедка си да спи кротко на канапето в хола. Когато запали лампите и я събуди без да иска, Бенина се размърда и стана.

— Аз съм курва, Влад — каза безразлично тя. — Знаеш, нали?

Ситуацията му се стори доста глупава и не знаеше как да реагира и затова реши да се измъкне по еврейски.

— Знам друго, Бени, ти си моя братовчедка, ние сме един род и аз те обичам.

Бенина запали една от дългите си, тънки цигари и продължи да го гледа разсеяно.

— Не ме разбираш, скъпи. И аз те обичам, затова не искам да ти хвъркне главата. Протекцията във Варна е слаба утеха. Трябва да си вържем гащите в София. Заминавам да отпуша основните канали. Ако те пита Мулата къде съм, кажи му че си ме изпратил в Прага при Роза.

Бени стана. Вдена чехлите върху босите си крака, и залитайки към вратата подхвърли.

— Курва съм, Влад! Но Богородица в сравнение с обкръжението ни.

После без да каже довиждане излезе от квартирата, запали колата си и с мръсна газ изчезна в нощта.

Володя седна на канапето и почувства топлината на тялото ѝ. „Какво по дяволите искам аз? — помисли си той. — Пари, Бенина, могъщество?“ После легна на канапето и преди да заспи последната му мисъл беше: „Всичко заедно“

— Почвай да пееш, Ас! — каза кротко Козела.

Над Радотина грееше луна като палачинка и даже щурците се бяха оттеглили на законен отдих.

— Започва вътрешно прегрупиране, Козел. Старите артисти са изпърцана ария, напърдяни гащи. Младите вълци се готвят да ги изхвърлят от играта.

— Това става навсякъде по света — обади се Виктор Бут. — Япончик и Тайванчик са в затвора, днес изтече съобщение, че Путин е разпоредил арестуването на Миша Ходорковский.

Козела се подражни от тази реплика.

— Оправяйте си империята както намерите за добре, Виктор, но не ме прекъсвай повече! Слушам, Ас! — продължи той.

— Старите структури се размиха — продължи неохотно Аса. — Знаеш, няма вече ВИС, СИК, Аполо и Болкан, „777“, но играчите останаха, а и сметките между тях не са чисти. Някой има изгода да хвърли стари биографии под прожекторите.

— Кой? — продължи да пита Козела.

Това беше труден въпрос и тежък за отговаряне и той го съзнаваше.

— Трудно е да се сложат на кантар интересите, Козел. „М-Джи корпорейшънс“ рухва, изчезва като вода в пясъци, сега и Фатик, който беше балансъра, го няма, останаха две-три силови структури и един център.

— Кой? — попита Козела, съзнавайки че е вложил прекалено много агресия във въпроса си.

Аса се прекръсти и вътрешно отговори.

— Майора, Козел! Михаил Митев е истинският Лъки Лучано в шибаната ни действителност, оня „мачо“, генерал Борисов, негов

личен приятел. Докато не прекъснем тази връзка, нито Бут, нито принца, а още по-малко ти, сте в безопасност в шибаната ни България.

— Тогава да скъсаме тази връзка, Ас! — кротко каза Козела, допи водката си, извини се и отиде да спи.

3.

Облечен в черен, старомоден костюм, с протрити възкъси панталони, със старомодна, широка връзка и обувки с изядени токове, Козела скиташе бавно из есенните улици на София. Имаше вид по-скоро на скучаещ пенсионер, отколкото на съсредоточено и агресивно лезвие на кама мъж. Беше ранен предиобед и той минаваше по адресите на емблематични заведения, така наречените „мутренски бърлоги“, които сега не работеха, но вечерта щяха да се превърнат в бандитски свърталища. Някои от тях помнеше, някои бяха нови заведения, трети — преправени бивши кръчми, дори библиотеки, включително и старата печатница на СБП. Козела набелязваше маршрута, по който тази нощ щяха да минат Блитд и Коста Македонец. Не му беше много ясно какво търси, но интуицията го караше да броди из града с вид на пенсиониран уморен чиновник, едва свързващ двата края.

Градът се беше променил до неузнаваемост. Само за три години нищо не беше останало същото. Някога, където беше имало месарница, сега се помещаваше фризьорски салон. Бившето квартално читалище се беше превърнало във фитнес зала, кварталното кино в бинго... Да, градът наистина се променяше, но едва ли за добро.

Козела се върна в квартирата си, взе душ и легна. Вечерта се налагаше да разиграва друг маскарад, да изглежда по друг начин, затова му бе необходима почивка. Последната му мисъл преди да заспи беше „кой всъщност е Михаил Митев?“. По негови сметки така нареченият майор приближаваше четиридесетте години, бивш борец, посредствен... и като че ли друго не помнеше за него. После вече беше заспал.

В 18 часа се срещна с Виктор Бут в дневният бар на „Шератон“. В 21 часа руският таджик заминаваше за Лондон и им предстоеше тежка среща. Бяха започнали да си стават излишни, а и опасни един за

друг. Виктор го чакаше зачетен в някакво илюстрирано списание, но като Козела приближи видя, че всъщност наблюдава входа с огледало.

— Как да те наричам? — попита Виктор.

— Козел. Тук сме на четири очи. Не стана ли опасен бизнеса ти в България, Виктор?

— Отдавна няма бизнес, имам дължници. Дойдох да си прибира версиите.

— Лично? — попита Козела.

— Получих любезен отказ — усмихнат каза Виктор Бут, подвизавайки се в България с фалшивата самоличност Булат Варо. — Предупредих ги, че ти ще минеш да прибереш кредитите.

— Аз?! — неприятно изненадан попита Козела.

— Да, ти, Козел! Става дума за девет милиона долара и четири души лични дължници.

— Познавам ли ги? — неохотно попита Козела.

— Поименно, със сигурност. В търговска банка „Биохом“ съм оставил писмо и пълномощно на името на Йон Марин. Разбира се, и подробни инструкции. Петдесет процента са за теб, Козел.

— Кой са дължниците?

— Ще видиш! — усмихна се Виктор Бут. — Стари артисти от „Армимекс“ и „Кинтекс“, имената са в инструкциите.

— А ако откажа? — попита Козела.

Виктор се усмихна любезно.

— Кой отказва на такова дружеско предложение, Козел. При положение че си свил любовно гнездо на Крит и трепериш над спокойствието си.

Виктор стана пъргаво, прибра списанието, каза на английски „I'll be in touch!“ и напусна заведението.

Следващата среща беше с принц Хауки Исламболи. Вечеряха в ресторанта на същият хотел. По скоро имитираха. Същата нощ принцът с шофьора, който го чакаше пред хотела в бентлитото му, щеше да напусне страната, за да не мине никога повече през нея, както самият той се беше изразил.

Козела дълго мисли дали да му разкаже за разговора си с Бут, но реши, че е по-добре да остави принца да „изпусне“ информацията, с

която разполага. Обучен по елитни колежи и университети, възпитан като истински аристократ, Исламболи присъстваше по коренно различен начин на масата. От него лъхаше на спокойствие, учтива увереност и сдържаност, присъща на благородниците. На Козела му омръзна от куртоазия, а и срещата с неговите хора приближаваше.

— Имам проблем, принце — каза Козела. — Тази вечер Виктор Бут ме превърна в свой заложник.

— Невероятно! — усмихна се египтянинът — Хората все по-трудно общуват по между си.

— Говоря сериозно, принце! Бут отправи недвусмислени заплахи.

— Убий го, Козел! — сериозно каза Исламболи. — Истинският мъж не робува никому.

— Изпуснах тази възможност, принце! Орелът отлетя.

— Тогава му се подчини — кротко каза Исламболи, настоя да плати сметката, извини се с липса на време и напусна „Шератон“.

Вместо за Прага, Бенина замина за София. Настани се в леля си Едит, но нае и апартамент в частният хотел „Нишава“ на двама братя сърби, които познаваше отдавна. „Аз ще бъда много богата“ — мислеше си тя. — „Не защото съм алчна за богатство, а защото умният човек е неприлично да бъде беден!“. Тази фраза беше чувала от дядо си навремето, но я запомни завинаги. В това на пръв поглед банално заключение се съдържаше твърде много житейска мъдрост, ако не житейска, то еврейска мъдрост, а Бенина беше научена от дете да не подценява умния човек, още по-малко когато той е евреин. Братовчед ѝ Володя Аберман беше и двете. Тя щеше да се превърне в неговото оръжие, предано, ненатрапчиво, но смъртоносно. Горкият Володя нямаше представа на какъв верен генерал е поверил армията си.

След като вечеря с леля си, Бенина се преоблече и поръча такси, но вместо „бар Червило“, което беше целта ѝ, мина да се преоблече втори път в хотела. Беше на път за срещата си с един от най-малко познатите, но най-опасните млади мъже на страната. Един от трите супер-контрабандисти на България. Тя знаеше, че тази нощ ще прави секс, дори и извращения, но нищо не можеше да спре истински мотивираната Бени, още по-малко че на сутринта една гореща вана

щеше да заличи спомените й. В 23.30 часа тя застана пред бара на „Червило“ и каза на охраната:

— Заведете ме при Пепа Амигос.

Коста Македонец и Козела пиеха водка в отвратителния тийнейджърски бар „Червило“. Децибелите бяха непоносими, публиката — детска, музиката — сръбско-циганска чалга. Козела беше почнал да чувства непоносимо пулсиране в слепоочията, когато вибрацията на телефона му се обади. „Идва“ чу гласа на Блинд и майора наистина влезе в заведението, придружен от двадесетина души охрана, в компанията на няколко ефектни млади жени, най-вероятно манекенки, ако съдеше по физическата им еднотипност, и няколко от старите „артисти“, които помнеше от годините, когато все още действаше в София. В компанията на майора бяха Стоил — Пашата, един мъж, който Козела помнеше от Белград — тогава той се въртеше в обкръжението на Аркан и се опитваше да се представи като наемен убиец от България. Да, без съмнение това беше бай Боне, според Блинд един от двамата основни „жътвари“ на групировките. Козела скрита Коста Македонец, което значеше „снимай“. Палейки си цигарите и напускайки заведението, те се разминаха с босовете на „Юнона“, излезнаха в свежата октомврийска нощ на София.

— Гладен съм! — каза Коста Македонец.

— Яж ми хуя! — свирепо отвърна Козела и си тръгна.

На сутринта министерство на вътрешните работи обяви всенародна операция „Чисти ръце“. Вечерта в бар „Червило“ беше станало някакво сбиване, а възмутените софийски бюргери не можеха да понасят нищо, което сами не причиняват сами. Господи, тези хора не знаеха колко са вредни, сами на себе си.

4.

Когато Бенина замина, Влад Аберман реши да се запознае с братовчедите си. Под запознанство той разбираше едно-единствено нещо, да проникне в същността им и да открие слабостите им. Той ги обичаше. Древната Мойсеева повеля на Диаспората живееше в него, но чувствата бяха най-големия враг на разума, а той беше в ситуация, в която не можеше да си позволи размекване. Една сутрин Влад се появи в болницата, потърси братовчед си Максим и се оплака от болки в корема.

— Check up! (анг. пълен преглед) — заповяда доцент Аберман и в продължение на три дни Влад беше изследван от главата до петите. Братовчед му прояви такава педантична подробност, за каквато на редовия български гражданин биха му отнели три години. Една вечер Максим го повика в дома си и след вечерята, когато жена му и децата му се оттеглиха, каза спокойно и уверено:

— За какво ти беше тази симулация?

Заловен в измама, Влад беше принуден да свали маската.

— Искях да имам доверие в теб, Макс. Ние сме едно семейство.

Доцент Аберман му се изхили в лицето.

— Пази се от насилствена смърт, това е най-реалната заплаха.

Тогавя Влад каза спасителното си изречение:

— Мога ли да разчитам на теб?

— А на кой друг, по дяволите? — отговори Максим. — Може би на Осама Бин Ладен?

Максим Аберман беше лекар, макар и хирург, но и фармацевтологически и медикаментозно запознат с физическите механики, които тази нощ братовчед му му разкри. Така в картофеното пюре групата беше вече от двама души. Преди да си тръгне Влад го попита:

— Мога ли да говоря със Сам, Макс?

— Прецени ти, братовчедо — беше отговорът. — Самуел е мой брат. — И с това му даде да разбере, че разговора е приключен.

Парите на Влад бързо свършваха. Една сутрин преброи по-малко от деветстотин долара в джоба си. Бенина не се обаждаше от Чехия, а дневните му разходи, колкото да бяха банални и скромни, скоро щяха да го поставят в безизходица.

В центъра на Варна, до Съдебната палата срещу театъра имаше едно кафене, в което адвокатите се събираха в паузите между канторната си дейност и съдебните заседания. С ръце в джобовете и с вид на лентяй, но всъщност абсолютно целенасочено, Влад отиде да потърси братовчед си Самуел в професионалната му обстановка. По средата на пътя някакъв облак го направи вир-вода. Той влезе в заведението под претекста че се е подслонил там по принуда. Самуел Аберман беше сред колеги, но когато го видя, поиска от персонала да донесат кърпи за подсушаване, настани го на масата си, запозна го с адвокатската колегия и го попита:

— Приемаш ли да те покания на обяд? Приключих за днес.

Тогава Влад каза прошепнатото му от Йехова изречение.

— С тази надежда съм тук, Сам.

Разделиха се през нощта. От братовчеди, братята Аберман вече се бяха превърнали ако не в братя, то поне в съзаклятници. Оставаше да изчакат завръщането на Бенина. Преди да заспи Влад опита да я набере по „хендите“, но нямаше достъп до този номер.

Бенина обаче не си губеше времето, нито своето, нито на близките си. Тя беше човек на диаспората и го знаеше с такава сигурност, с каквато помнеше рождената си дата. Когато застана пред точните мъже тя им зададе точния въпрос:

— Искате ли да организирам безпрепятственото влизане на пет тона кокаин в България?

Последва бурен смях, закачки, двусмислени, недвусмислени, дори мръсни намеци, но на Бени не й мръдна и мускулче на лицето. Когато царете на контрабандата млъкнаха срещу каменната ѝ маска, тя повтори въпроса си.

— Как? — попита Иван Доктора.

Бени му показва среден пръст.

— Никога не задавай този въпрос, уважаеми господине. Питам втори път, да или не? Ето ви визитката ми; ако приемерте офертата, каналите от вас, ноухаото от мен. До тогава сбогом. И не сте интересни, пичове. Аз съм по-печена курва от вашите пластмасови манекенки!

„Ще се смеят ли зад гърба ми?“ — мислеше си Бени докато напускаше „Амигос“, но се беше възцарила такава тишина, от която, както казваха евреите, болят ушите.

5.

Иван Милетиев-Козела беше свикнал да изпада в безизходни ситуации. Животът му на ченге, после на бандит, а след това на двуликият „Янус“ го беше подготвил за екстремни ситуации, но и възрастта си казваше думата. Той беше прехвърлил петдесетте години, загубил всичките си близки — погребал жена си, синовете си, а това в най-баналния превод означаваше погребал и илюзиите си. Преживяният инфаркт беше сигнална лампа, която се запалваше, отнемаше светлината от очите му и му пречеше да заспи. Козела наистина беше свикнал с безизходицата, още повече, той не знаеше друга житейска ситуация, макар цялото му същество да се стремеше към нея.

Там някъде, в далечния Крит, една жена и едно дете разчитаха на него. Той ги беше обезпечил финансово и гарантирал достатъчно да продължат да съществуват и след смъртта му. Съзнаваше го с нервната си система, не го приемаше с емоционалната. Исламболи и Бут го поставиха в патова ситуация. А те знаеха къде е убежището му. България го беше осъдила стократно на смърт и се опитваше да се домогне до него. Разни „артисти“, така наречените „хийтмени“ се страхуваха от него и мечтаеха да присъстват на погребението му. Шибана ситуация, да еба мааму. Само в митологията гордиевия възел се разсичаше с един удар на меч. Реалният живот имаше реални правила. Козела ги знаеше. На първо място — не губи реална представа за обстановката, на второ — добиеш ли реална представа — побързай да се усъмниш в нейната реалност. Това беше философията на оцеляващият, а Козела се ласкаеше от мисълта, че е един от т.н. „сървайвъри“, или фенек, без естествен враг в пустинята. Това беше и сложна и наивна философия. Козела съзнаваше и двете. Възрастта и силите не му позволяваха да се държи като Рамбо, мъдростта и спокойствието обаче му диктуваха, че никаква друга воля в този момент не е достоверна и той разбра, че или отново ще се превърне в острие, или трябва да слезе в отсрещната аптека, да си купи две шепи

психотропни лекарства и доброволно да се оттегли от тази война, която отдавна му беше отегчителна. Гледайки се срещу огледалото, бръснейки се с отвращение, той започна да си дава сметка, че не е воин, че никога не е бил войник по характер и че с удоволствие би се пенсионирал като дядо на многолюдна челяд и като счетоводител на някоя второстепенна провинциална банка. Съдбата обаче беше решила друго. „Фата моргана“ — „в Рим по римски“. „Ако ти е писано да те обесят, няма да се удавиш“. Козела знаеше тази банална фраза, макар че си я припомни преди да зареди „Рюгера“ си с патрони „Магнум 357“ и да тръгне на поредната си безсмислена битка.

Охраната на Асен Донев, известен като „Облака“ беше почти незабележима, но не и за набитото око на Козела. За него не беше трудно да разпознае като охрана двамата млади мъже, които пиеха минерална вода на масата до вратата, както и атлетичния, плешив мъж с издуто яке, който се подпря на бара до Коста Македонеца. Облака наистина изглеждаше по-скоро като преуспяващ джентълмен, отколкото като един от най-кървавите убийци в страната. Беше облечен в бледосин, кенарен костюм, с тъмносиня риза, разтворена на гърдите, с обувки „Бруукс“, които само набитото око можеше да разпознае.

Облака влезе в заведението с ръце в джобове, спря се поредно на две-три маси, ръкува се с мъже и жени, държеше се любезно, не излъчваше нито агресия нито заплаха, а и събеседниците му го посрещаха с видима симпатия. „Добър артист“ — мислеше Козела, прелиствайки разсеяно поредният брой на „Интеренешенъл Херъл Трибюн“, което беше купил в хотела. Облака мина покрай него, изкачи се на патиото и седна на една маса, където вече го очакваха двама мъже. Телефона на Козела звънна. Знаеше че е Блинд и с неохота включи.

— Да! — каза той.

— Виждаш ли го? — попита Блинд.

— Разбира се! — каза Козела. — Какво има?

— В заведението има пет души охрана — каза Блинд. — Облака спря на масата на Хачо Бояджиев, после поздрави две естрадни звезди, виждаш ли ги?

— Да! — каза той.

— После отиде на масата на двама депутати от царското движение... после ще ти обясня кои са.

— Къде си? — попита Козела.

— Зад гърба ти — каза Блинд. — Не рискувам да ме разпознаят. Помниш ли Коко Русият? Говорех ти за него.

— Да — тихо каза Козела.

— Тази нощ се е самоубил, хвърлил се е от деветият етаж на Пирогов. Онова конте ще трябва да ми плати тази смърт.

— Не бързай — каза старият артист. — След един час ще бъда в „Троя“.

Разговорът приключи. Козела извика сервитьора и използва възможността да се огледа. Блинд беше изчезнал.

Козела стана от масата, увери се че Коста Македонец го държи под око и бавно, с ръце в джобовете и цигара в устата се изкачи по трите стъпала към патиото, заобиколи масата и внезапно седна срещу Облака. Очите на младият мъж се развеселиха от нахалството на непознатия.

— Ти кой си бе, чичо? — усмихна се той. — Това е Вип-маса!

— Вип-гост, Облак! — кротко каза Козела. — Добър ден, господа депутати! Извинете неочакваният ми гастрол, но нямам по-лесен начин да ви се представя.

— Вие пък кой сте? — попита злобно охранен дебелак с тройна гуша. Това беше народният представител Сашо Колчев, който беше пияница, наркоман, който трудно си владееше нервите.

— Ще ви кажа! — тихо каза Козела. — Облак! Без резки движения! Моите хора са и повече, и по-качествени от твоите, не прави глупости, момче!

— Ти си, Козела, нали?! — без грам тревога в гласа попита Асен Донев.

— Бинго, Облак! — все така продължи да отговаря Козела. — Имам една молба към теб, намери Мухата и ме чакайте в 21 часа на твоят мобилен телефон. Ще се разберем за подробностите. И без глупости, Облак! Гробищата са препълнени с авантюристи.

Козела стана, загаси фаса си в пепелника, мина през охраната на Облака и излезе от заведението. Знаеше че никой няма да го последва, не и днес. Истината започваше от утре.

6.

Работа започна, когато Бени се прибра във Варна. Бяха влезли във връзка с Роза Ли Мартинес. В Марбея, Испания, щяха да уредят подробностите. Стоката беше един тон кокаин, прехвърлен от Колумбия в пристанището Маракайбо — Венецуела, което Влад Аберман щеше да обработи или „третира“ както се изразяваше той, преди да го изпрати за анализ.

Беше изключителен задух през деня и невероятни порои през нощта, но испанската Ривиера — претъпкана както винаги и на никого не правеше впечатление двама млади хора държащи се за ръце, които скитаха по крайбрежната улица. Това бяха братовчедите Бени и Влад, превърнали се във влюбена двойка. Те бяха предостатъчно близки за да се чувстват комфортно в тази имитация.

Според информацията на Роза в пет часа сутринта испанските полицаи бяха на инструктаж в управленията си и за известно време градът оставаше без управление. Това беше техният час. Влад беше набавил всички съставни части необходими, за да маскира дрогата. А именно, картофено пюре на прах, кърпички и индийско орехче, но нямаше никакво намерение да демонстрира уменията си на колумбийците и щеше да работи или сам, или да се откаже. Някакъв мъж, който се представи като Педро Армавал, му гласува доверие и го остави да работи сам. Беше обед, когато плувнал в пот и грохнал от умора, Влад излезе от склада, превърнат във временна, импровизирана лаборатория. Роза го чакаше, заведе го в хотела, изкъпа го с двете си ръце, направи му най-нежното фелацио, което някога беше преживявал и го остави да спи. В осемнадесет часа вечерта го събуди по същият начин, в двадесет и един и тридесет кацнаха в Мадрид, в нула часа и тридесет минути излетяха за София.

— Ти си луд, Козел! — каза Аса.

— Но жив, Ас! А твърде много уравновесени мъже напълниха дупките.

— Какво очакваш от тази среща? Това са убийци, Козел.

— Ние да не сме от Армията на спасението — отегчено каза старият артист. — Искам да ми струпаш целият ескадрон, между Драгалевци и Железница.

— Коста Македонеца ще ги разположи където намери за добре. Те ще дойдат с една армия, Козел. Облака и Мухата са в състояние да домъкнат петстотин души въоръжени до зъби.

— Ас! Ти си мой приятел и аз те ценя, момче! Моля ти се, обаче, старай се да не ми даваш акъл! Гангстерските войни са асиметрично явление. Това не са две армии на бойното поле, Ас, затова и числеността няма никакво значение! Важна е бързината, мотивацията и целта, а моята цел не е да водя война, Ас, а да я предотвратя, затова прави каквото ти казвам! И не се безпокой за Козела! Коста Македонеца ще ви каже къде да чакате, до тогава не се опитвай да влизаш във връзка с мен. Това е, Ас, „In bosa lupo!“ (итал. — „На добър час!“), ако е рекъл Господ, по-късно ще се видим.

Петър Игов-Мухата и Антон Донов-Облака влезнаха в симеоновският хотел „Империял“ с точността на английски аристократи. Дойдоха с две коли с по един шофьор и охрана и никакви допълнителни разточителства на могъщество. Козела вече ги чакаше сам на масата. Не стана да ги посрещне, а те и едва ли очакваха такъв жест от негова страна, но им посочи столове, изчака ги да се настанят и повика сервитьора.

— Във вашите среди алкохол не се консумира, нали? — попита Козела.

— Зависи — каза Облака. — Има работодатели и работонаемници, ние сме от първите. Искам сто грама „Балантайнс“, минерална вода и лед.

— Аз същото — каза Облака, вадейки „Марлборо“.

— За нас е голяма чест да седим на една маса с легенда като вас, Козел! Искрено се надявам че срещата ни е за добро.

— Ще видим — неопределено измрънка Козела. — Колко души сте разположили по шосето?

— Нито един — каза Облака. — Много добре зная, че ескадрона на смъртта дебне от всеки храст.

Козела се усмихна криво.

— Така е, господа, няма да ви лъжа, наистина шосето е под контрол, но сега ще вдигна завесата и ако приемете, ще останем сами на колкото може по-откровен разговор. Това е моето предложение. Ако го приемате, отпуснете се спокойно, тази вечер никой никого няма да застраши.

— Разбира се, че приемаме — каза Облака. — Няма друга причина за да сме тук. И още един въпрос.

— Слушам! — каза козела.

— Как да ви наричам?

Козела се усмихна отново. Но това беше гримаса и създаваше по-скоро напрежение отколкото веселие.

— Знаете кой съм, момчета! Бившето ченге Иван Милетиев, генерал от разни служби, шеф на така нареченият „Ескадрон“, после заиграх в другият отбор... Всичко ви е ясно, говорете ми на „ти“, наричайте ме „Козел“, когато няма други очи на масата. Останалото ще уточним в разговора ни.

Сервитьора донесе питиетата, отпиха, пушеха, мълчаха, тогава Мухата попита:

— Защо сме тук, Козел?

Това беше най-същественият въпрос, отговорът не беше лесен, но нощта бе дълга и те не бързаха.

— Ще дойдем до същината на въпроса, момчета! — Козела отпи от водката си и ги погледна. — Колко годишни бяхте, когато напуснах държавата?

— Аз бях съученик с големият ти син — отговори Мухата.

Козела помисли, че ще повърне. Най-малко подобни сенки от миналото очакваше да изплуват в този момент на тази маса и в тази компания.

Евреите казваха „благоденствието е като славей, на едни каца на рамото, а други цял живот ги радва от вишневият храст пред прозореца“. Влад Аберман беше чувал много пъти тази фраза без да вниква в дълбоката ѝ мъдрост, до онзи ден на тринадесети октомври,

когато се качи в новият си „Мерцедес“ и потегли към дома на братовчедка си Бенина по повод честването на двадесет и петият ѝ рожден ден. Сега той беше богат човек, със семейство и корени и отиваше с богатството си при корените на своето семейство. В багажника на колата му имаше едно палто от „Визон“, в жабката на колата — една огърлица от истински перли, които тази вечер той щеше да поднесе на най-близкият човек от единственото близко нещо, с което се беше сдобил — семейството си. Когато пътуваше из варненските улици към дома на братовчедите си, той си задаваше един-единствен въпрос „Какво по дяволите е щастието, ако не е радостта в очите на човека, който обичаш!“.

Вечерта мина над очакванията му, братовчедите му го представиха на всички значими евреи във Варна, той беше един от тях и никой не се съмняваше в това, най-малко той, Володя Аберман, човекът готвещ се да извърши най-значимото престъпление от създаването на държавата България, до ден днешен. Бени сияеше, млада, красива, обичана, братя, братовчеди, роднини и приятели я заобикаляха с любов и ласки, а и тя намираще време за всички тях. Когато възрастните започнаха да се разотиват, някой предложи да завършат вечерта в казиното на Шведският хотел. Бени седна до Влад, прегърна с ръка коляното му и каза:

— Да не би ти да беше онази звезда, която ние евреите чакаме шест хиляди години, за да ни преведе на другият бряг.

— Не, ти си — каза Влад. — Ожени се за мен!

— Аз съм курва, Влад — спокойно отговори Бени.

— И аз не съм светец — кимна той. — Отпаднат ли подозренията, може би от нас ще стане здрава сплав.

Бени го погледна в очите.

— Това сериозно предложение ли е, Влад?

— Напълно! — каза той.

След известно мълчание Бенина отговори.

— Говори с Макс и Сам! Получиш ли съгласието им, ще имаш и моето.

— А ако не го получа? — попита Влад.

— Тогава ще си останем братовчеди, Влад — каза Бенина и отиде да изпраща гостите си.

Вечерта в шведското казино Влад поиска последователно съгласието на Максим и Самуел. И го получи без всякакви възражение.

Тогава Бенина взе микрофона на диджеят и заяви на гостите си:

— Скъпи мои, Влад и аз искаме да ви съобщим една новина. Разбира се, той ще направи това. Моля те, скъпи! — и тя му подаде микрофона.

Тогава с пресъхнало гърло Володя Аберман заяви на присъстващите:

— Имам честа да ви съобщя, че поисках ръката на Бенина и тя прие да стане моя съпруга. До преди два часа празнувахме нейният рожден ден, моля ви до сутринта, бъдете гости на нашият годеж.

— Кой е Дяков, господин Игов? — попита Козела.

— Оперативен псевдоним на Поли Пантев, изживяващ се като Левски, но за да не е „Дякона“ много нахално щеше да бъде, се обяви за Дяков. Така го наричахме, когато говорехме за него по телефоните.

— Що за птица беше този Поли? — продължи да пита Козела. — По мое време не беше известен в ъндърграунда.

— Точно така — намеси се Облака. — Тогава действахме в Германия и Чехия. Когато се върнахме в България, ти, Козел вече бе зает с Нерон Вълка.

— Така е! — кимна Козела. — Но тогава други „артисти“ бяха популярни, не помня такъв човек в обкръжението на Нерон Вълка.

— В сянка, Козел — обади се Мухата. — Играеше двойна игра. Нерон му нямаше доверие, но го ценеше. Знаеше че е умен и куражлия.

— И тогава се зароди СИК? — попита Козела.

— По-скоро се отдели от Нерон! — обади се Мухата. — Няколко от борчетата направиха партия с бившите ченгета и започнаха да играят за своя сметка. Тогава се появи и първият конфликт.

— Кой уби Илия Павлов? — разсеяно, но всъщност подготвено попита Козела.

Събеседниците му се спогледаха изненадани.

— Отговорът на този въпрос е смъртоносен, Козел — усмихнат каза Облака.

— И въпреки това, кой?!

Настана дълго мълчание, после Мухата взе инициативата.

— Има трима вероятни поръчители, поне МВР работи по три версии: Младен Михалев, Васил Божков-„Черепа“ и бившето ченге — банкера Кюлев; нито една от тези версии не е доказана.

— Не питам за полицейските версии, питам вас, кой уби Илия Павлов?!

Облака допи уискито си, прибра цигарите си в джоба и преди да стане каза:

— Такива въпроси се задават с призовка и в следствието, Козел. В частен разговор ще ти кажа, не знам кой уби Илия Павлов, а в личен и да знам, няма да ти кажа! Това задоволява ли те?

Козела кимна.

— Да, Облак, предостатъчно! Аз знам кой уби Моимир Балич, ще разбера кой уби Павлов, малкият Фатик и други по-известни или неизвестни играчи. Това ще бъде цената за моето спокойствие, младеж! А сега ако бързаш, не те задържам.

Лицето на Облака се сгърчи от злоба.

— Заплашваш ли ме, Козел?!

— Не господин, Донев! Но не е в характера ми да оставям ненаказани убийци на партньорите си.

— Илия Павлов не беше твой партньор!

— Но Моимир Балич — да! — каза Козела. — Лека нощ, господа, ще ви осигуря свободен канал до София, но за последно. Вие сте мъртви, момчета, на ваше място още тази нощ ще напусна страната.

С което им даде да разберат, че вечерята е приключила. Облака и Мухата се изправиха, но преди да тръгне към вратата младото конте каза:

— За какво ти е тази война, Козел? Нито ти, нито ние имаме нужда от нея.

— Това не е война, господа! Наказание е! Забравих да ви попитам, помните ли Блинд?

Кръвта изтече от лицата и на двамата гангстери, най малко такъв въпрос бяха очаквали.

— Какво общо има Блинд тука, Козел?!

— Ако аз ви простя, той няма да ви прости никога, господа! Снощи се е самоубил Коко русия, не ви питам защо, вие знаете, а сега наистина довиждане.

8.

На другият ден Козела купи „на старо“ един дванадесет годишен „Форд Мондео“ и замина за Лесидрен. Дълги години не беше стъпвал в бащината си къща и рефлекс го теглеше натам. Бяха се сменили много правителства, много ръководства в МВР, много кметски управи в селото и едва ли щеше да бъде кой знае колко опасно неговото появяване там. Козела се настани в творческия дом на филмовите дейци, вечеря, пи сам, наспа се и на сутринта тръгна из селото. Срещаше малко хора, възрастните не го познаха, някои и той не познаваше, а децата, като всички деца, не му обръщаха внимание. Извървя главната улица на селото, после тръгна покрай реката и стигна до бащината си къща, която лично той беше развалил и построил наново по свои образ и подобие, както пишеше в светото писание. В подземие на къщата имаше включително затвор, маскиран като склад за зимнина, но само той знаеше защо го е построил и укрепил по принципа на бункера. Къщата беше буренясала и запустяла, двора се бе превърнал в джунгла. Козела почука на вратите на някои от съседите и попита каква е съдбата на тази къща, тогава го изпратиха при младата кметица на селото, която единствено имаше право да се разпорежда с този имот. Козела нае къщата под наем за една година. Внесе капарото и повика от Угърчин със съдействието на кметицата бригада, която да изчисти къщата и подреди двора. Вечерта отново преспа в дома на филмовите дейци и на сутринта тръгна към София. На обед имаше среща с Джон Хакел и беше крайно време да започне да действа, иначе какъв по дяволите го дървеше в България.

Влад и Бени заминаха за Прага с полета на „ЧСА“ в девет и тридесет сутринта и в дванадесет и тридесет пражко време влязоха във фоайето на хотел „Алкрон“. Роза и Педро Алмавил вече ги чакаха. Този колумбиец, не типичен за породата си, рус, висок, синеок, вдъхваше доверие на Влад, но и сексуална тръпка в Бени, а тя не го

криеше. Ще спя с този гангстер, Влад, при първа възможност, беше казала тя, нищо лично, просто тръпка, след това един душ и ще бъда същата. Педро обаче се отнасяше сериозно към партньорите си и не даваше вид, че би нарушил правилата на строгия бизнес. Стоката беше минала, разплащането през Цюрихски и Лихтенщайнски банки — извършено, но картела имаше нови поръчки и Влад вместо за София трябваше да лети през Мадрид за Марбея. Заминаха той и Роза, жена му остана в ръцете на Педро Алмавил. Когато тръгваше, Влад му подаде ръка и каза на испански:

— Постъпи с мен така, както би искал аз да се отнасям към теб, приятелю! — каза той и замина.

В Марбея удвоиха количеството, този път Влад Аберман направи филм върху два тона кокаин и се върна в Прага. Не завари Бени, беше заминала за България. Педро му връчи чека, билетите за обратен полет, каза му кога ще го потърси за следващата сделка вече в самата Латинска Америка, изпрати го до таксито, което щеше да го отведе на летището и преди да се разделят каза:

— Аз спазих правилата, Влад. Аз католика! Сега е ред на тебе, Юдея!

Първият „военен съвет“ Козела проведе в Лесидрен. Присъстваха Лазар Аса и девет души „ескадронисти“, Коста Македонец, Джон Хакел и той. Беше края на октомври, дъждовно, хладно, облаците бяха легнали върху селото, но парното бумтеше, а в селската кръчма бяха поръчани две агнета, които по-късно щяха да им бъдат сервирани с местни вина и ракии. Когато се събраха около масата в това помещение, което Козела наричаше хол и той се увери, че всеки държи напитката си, реши че е време да открие „заседанието“.

— Полковник, Лазаров! — каза той. — Ако обичаш, нахвърляй в общи линии криминогенната обстановка.

— Банална! — каза Лазаров. — Старите бандити туриха костюмите на „Армани“, а младите вълци искат да им прегризат гърлата. Обстановката у нас не се отличава от която и да е друга по света.

Козела знаеше всичко това и не това беше въпроса, който му бе задал.

— Имена, Ас! Ние не сме „Алфа рисърч“, кои са новите хищници?

Аса имаше готов отговор на подобни въпроси, но не беше свикнал да ги огласява, още по-малко пред непознати лица, а такива виждаше на масата. За това и отговора му беше под така наречените „общ“.

— Американците удариха балтията на оръжейният бизнес. ДЕА и „Департамент“ дебнат дрогата от Филипините до Ванкувър, така че усилията на нашите „артисти“ се насочиха предимно в митнически и финансови спекулации. Тоест, транзит на стоки. Транзакции на пари, източване на ДДС и безмитни канали — това най-общо е реката от финансови приходи в сивото море на бандите. Има емблематични фигури, поне от журналистическа гледна точка. Константин Димитров „Самоковеца“, Иван Тодоров „Доктора“ и Петър Петров „Амигос“ са набедени от журналистиката за контрабандисти номер едно в България, но истината, разбира се, е друга. Някой има причина да обезкръви тези тримата и да ги хвърли под прожекторите. Стигнеш ли до него, ще хванеш всички нишки на кълбото, Козел.

— А ти к'ъв го дървиш, Ас? — злобно попита Козела. — Не си ли ти човекът, който трябва да ми каже името му?

— Да — кимна Аса. — Но каква ми е гаранцията, че ще приемеш тази информация за достоверна?

— Пробвай! — каза Козела.

На масата настана пълно мълчание, дори Джон Хакел, който не разбираше и дума български и не можеше да проникне в подробностите схващаше, че между тези мъже напрежението е огромно.

— Добре, Козел! — каза Аса. — Ще ти подхвърля едно име, но само срещу гаранция, че тръгнеш срещу него! Иначе тази информация е като вируса на СПИН.

— Вижте, момчета! — каза Козела. — Няма причина да съм тук освен да преустановим тази касапница, знаете, веднъж почне ли леенето на кръв, няма спиране. Трябва да спрем новият „Нерон“, за да можем и вие тук и аз далече зад граница да живеем спокойно. Дължим го на децата си, Ас, за това сега ти казвам публично. Трябва да спрем

тази война! Каквото и да ни струва това, колкото и глави трябва да хвъркнат за целта! Едно последно усилие, момчета, и после ще оставим тази „кочина“ България европейския съюз и НАТО да я правят райска градина. Ясен ли съм, Ас?!

— Човека в сянка, този който пържи останалите артисти и ги хвърля на лъвовете е Младен Михалев-Маджо, Козел! Начеса ли си крастата, Генерале?! Сега ела да охраняваш семейството ми!

Лазар Лазов-Аса стана, и следван от „ескадрониците“ излезе от къщата. Няколко минути по-късно чува шума на колите, които с мръсна газ потеглиха към София.

— Какви ги свърши, Козел? — попита Джон Хакел когато останаха сами. И тишината отново нападна къщата.

— Импровизирах! — каза Козела, без да е сигурен в отговора си.

9.

Козела беше свикнал да мисли, че нищо не е в състояние да го изненада кой знае колко, но когато Хакел му каза, че легендарният Боб Денар и в София и иска среща с него, онемя за дълго.

— Шегуваш ли се, Хакел?

— Ни най-малко, Козел! На обед ще се срещнем в „Белами“. Изглежда вашите бандити здраво безпокоят някои интереси.

Боб Денар беше петдесет и пет годишен мъж с приветливо лице, здрав кокал, той добре знаеше с каква слава се ползва и не разиграваше елементарната пиеса „аз съм велик“, напротив, държеше се свойски, непринудено и бързо скъсиха дистанцията.

— Генерале — каза Денар, — ДЕА ме нае да консултирам далаверата на века, както се изразяват те. Имаме сведение, че някакъв български евреин опакова — непознато за сега ноу-хау — кокаин и безпрепятствено го вкарва във всяка точка на земното кълбо. Имате ли някаква представа кой е въпросният гений?

— Никаква! — каза Козела. — Живее далече от тук, в България съм по работа и временно.

— Знам — кимна Денар. — Джон ме осведоми, но знам и за изключителните ви връзки и престиж в страната. Съдействате ли ни, ДЕА ще намери начин да ви се отблагодари.

Козела се усмихна кисело.

— Късно ми е отново да стана ченге, господин Денар, а и отдавна не разполагам със старите си връзки, какво кара вашите хора да смятат, че именно чрез България се върти този трафик?

— Следят движението на паричните масиви — каза Денар. — Според „Дръг департамент“ няколко души в България забогатяват извънредно бързо.

— Защо не се обърнете към полицията, господин Денар? — попита Козела. — Джон Хакел винаги може да ви съдейства, за да се доберете до министъра.

— Каква им е гаранцията, че полицията не е в основата на този трафик, генерале?! — каза Денар. — Службите предполагат, че се замисля удар за петстотин милиона долара. Това е огромна сума на всяка географка ширина, няма мафия която не би превзела държавата си с подобен капитал.

— Така е! — кимна Козела. — И пак ви повтарям господин Денар, аз не живея в България, не съм полицай отдавна, и отдавна всички мафиотски структури са ме осъдили на смърт.

— Помислете, генерале! — каза Денар — не бързам с отговора. Довечера ще замина за Варна, ще обиколя курортите ви и в понеделник, тоест след три дни, ще дойда отново. Предлагам ви отново да се срещнем на обяд, моля не ми отговаряйте сега, имате сто часа на разположение. До тогава може би ще решите друго.

Боб Денар се усмихна подкупващо, сложи дланта си на рамото на Хакел.

— Джон, искам един стек „алангре“ и червено вино! Доверявам се на твоят вкус, приятелю.

Тази нощ Козела не можа да спи, искаше му се да се върне в Крит, но беше абсурдно преди да разчисти „терена“ в България, а все повече „ловци“ излизаха на пусиите, от една страна го преследваше държавата, от друга бившите служби на КГБ, от трета Интерпол и Европол, които го държаха отговорен за контактите му в Виктор Бут и Исламболи. Българските банди се прегрупираха и изхвърлиха на „светло“ ненужните кадри, а той беше един от тях. Никой нямаше да му прости убийствата на Нерон Вълка, Дебелият „Пентхаус“, Доди Беров и много други. Ескадрона на смъртта вместо средство за защита започваше да се превръща в източник на заплаха. Сръбските връзки му тежаха по своему, а на всичкото отгоре сега беше в България с неясна цел.

Когато тръгна от Мегало Кастро той беше убеден, че се връща в София за да защити семейството си, но със самото си кацане разбра, че е направил грешка. И ги правеше всеки ден. Позволи на Виктор Бут да го насъска срещу бившите шефове на „Кинтекс“ без да си уреди протекцията на принц Исламболи, принуди Аса да „изплюе“ тайната си информация и го превърна ако не в свой враг, то поне в недобър

сътрудник. Афишира присъствието си в България пред Облака и Мухата, двама от най-страшните „хийтмени“ в страната. И сега на всичкото отгоре и Боб Денар, легендарното куче на войната, който недвусмислено му беше казал, че ако някъде се развива далавера за петстотин милиона долара, а друг откаже да съдейства за разкриването ѝ, автоматически става съучастник в престъплението. „Сложна ситуация, да еба мааму!“ Козела погледна часовника си, беше един часа през нощта, в шест часа чу новините на радио Хоризонт, но все още нито беше заспал, нито е решил какво да предприеме.

Бързото забогатяване на фамилия Аберман направи впечатление на варненските мутри, но те си го обясниха по погрешен начин. Влад беше дошъл от Латинска Америка и създал някаква формална търговска фирма „Потейто Ин Екс Трейд“, която развиваше дейност, но това беше периферно занимание на евреите. Чрез братовчед си Самуел и адвокатската му кантора, с посредничеството на Бенина те бяха създали мощна консултантска фирма, която обслужваше задгранични интереси, държеше си капиталите в офшорни банки и имаше малко контакти с българската действителност и с българските закони, това обяснение се стори задоволително на бандите и те загубиха временен интерес към Аберман. Един ден щяха да приведат и претенциите си към тази преуспяваща фамилия, но още беше рано да посегнат на капиталите им. Самите Аберман не си даваха сметка колко видимо е благополучието им. Беше нормално когато имаш средства, да живееш на широко. Да имаш хубава къща, модерен офис, луксозна кола, прислуга, охрана и те имаха възможност да си го позволят и си го позволяваха, до един момент, в който Влад чу името Боб Денар. В Латинска Америка в Африка и в Азия този белгийски наемник беше легенда и името му известно като това на Фидел Кастро, Чегевара или Карлос Чакала. Боб Денар във Варна? Нима е възможно това?! Влад се обади на Бени, каза ѝ какво е научил, постави ѝ задачата да провери по хотелите има ли резервация на името на френският гражданин Робер Денар. След половин час Бени се обади. „Кучето на войната“ беше отседнало в Гранд хотел „Варна“. Влад се избърсна, постара се да добие шик, заля се с одеколон „Арамис“, качи се в мерцедеса си и потегли към Свети Константин.

Денар обядваше на една маса с още няколко мъже. Чрез сервитьора и дребни рушвети Влад бързо разбра каква е компанията, американският консул във Варна, генералният представител на „Лойд реджистър“ и някакъв петдесетина годишен мъж, който според персонала беше негов придружител. Че това е Джон Хакел, Влад Аберман нито знаеше, нито имаше от къде да научи. Мъжете обядваха дълго, видимо не бързаха за никъде, после останаха Бернар и придружителя му, изпиха по едно малко уиски на бара и се оттеглиха по стаите си. Влад остана да чака. С появата на тази легенда той виждаше някакво знамение и без да му е ясно как, знаеше че непременно трябва да го използва. Денар беше в България и по-специално във Варна или за много добро или за много зло, тази вечер той трябваше да разбере истината. Приличаш на пеперуда около горяща свещ, помисли си той преди да се прехвърли в дневния бар, където се готвеше да дочака поредното появяване на Боб Денар. Защо по дяволите го чакам, мислеше си той, и какво ще му кажа ако застана срещу него? „Господин Денар, България ми е тясна, помогни ми да изградя империята си в Монте Карло и аз ще те направя по-богат и от индийски махараджа“. Влад съобщи на Бени, че започва да пие, а това значеше, че му трябва шофьор и че тази вечер е по-добре да не го чака.

Когато влезе в дванадесет без две минути в ресторант „Белами“, Козела видя Хакел, Денар и един млад, слабоват мъж с хлътнаги гърди и златни очила да го чакат вече на масата.

— Генерале! — каза Денар, подавайки му ръка. — Да ти представя моят млад приятел Влад Аберман. Мисля че разговорът ни ще бъде любопитен и полезен.

10.

— Козела в София? — попита Маджо. — Глупости, някой самозванец се прави на интересен!

Пиеха минерална вода в офиса на бул. „Борис III“, и имаха други поводи за среща, появата на Козела обаче преместваше центъра на равновесието.

— Козела е шеф, отговаря на възраст, а и не всеки може да изкара Ескадрона смъртта на шосето. По-лошото е че Блинд е с него — каза Облака. — Блинд е ключа ни за вратата му. За твоята врата искам да кажа.

Лицето на Маджо изрази искрена почуда.

— Не ви разбирам?! Какво искате да кажете? Каква заплаха за мен може да бъде Козела? Никога нищо лошо не съм му направил, никога интересите ни не са се преплитали.

— Ще му го кажеш ли в очите?! — ехидно попита Мухата.

— Ако се наложи, защо не! — продължи да отговаря Маджо. — Той е бизнесмен и си знае интересите. Какво против мен лично може да има той?

— Виж, шефе — каза Облака. — Дай да играем покера с открити карти, този човек не е тука нито за добро, нито за да си направи маникюра в някои от ателиетата ми. Козела значи война, не ли е ясно!

— Война с кого? — продължи да пита Маджо. — Въпросният Козел води войни, спечели, няма живи врагове, после изчезна, сега ако го е награбила носталгията, това значи ли че трябва да воюваме срещу него?!

— Козела ще зададе някои въпроси, Маджо... — каза Мухата, — на които нямаме приемлив отговор.

— Например? — продължи да пита Маджо.

— О, въпросите са много! — обади се Облака. — Кой застреля Васил Илиев, кой изпържи Поли на остров Аруба, кой задържа Илия Павлов пред „Енджи корпорейшънс“, кой създаде блестящите бригади на принципа „трипъл ей“, които стрелят от коли и мотоциклети из

София. За десетки атентати ще трябва да отговаряме, като почнеш от Джамов и свършиш с Фатик, не искам да съм на твое място ако застана очи в очи с Козела.

Маджо сви рамене.

— Не можеш да си на мое място, Облак! Ти си конте и празноглавец и докато разнасяш маниашките си костюми из града, аз управлявам бизнес империя...

— Но стреляш с мои ръце, нали Маджо?! — злобно попита Облака. — Или си забравил?

— Нямам такъв спомен — разсеяно отговори Михалев. — Муха, помниш ли да съм пращал Облака да стреля по някой?!

— Не — каза Мухата и това беше краят на Облака.

Разсеяният на пръв поглед бодигард, който седеше между него и Маджо, вече беше извадил двадесет и вторият си калибров „Парабелум“ и изстреля през заглушителя три патрона в главата и сърцето на Асен Донеv-Облака.

— Този занаят не е за манекени! — каза Маджо, надигайки се от бюрото си. — Изчистете, пичове! Муха, искам всяка крачка на Козела! Трябва ми влаково разписание. А сега чао, пичове имам среща в ДСК.

По същото време, на пет километра по въздушна линия се състоя още една среща. Бенина Аберман подписа от името на фамилията си договор с три лица, които по куриери заминаваха в три различни банки още същият ден. Договора беше подписан от една страна от фамилия Аберман, а от друга, от три упълномощени лица. Този договор нямаше да има никога законна валидност на територията на Република България, но щеше да бъде перфектен във всяка друга точка на земното кълбо, стига да е под разпореждането на „Мюник банк“ — Вадиц, „Форин банк“ — Цюрих и „Кременос киприадис“ — Лимасол. Този договор щеше да бъде валиден, ако от едната страна седеше подписа на Аберман, а от другата на Димитров, Петров и Тодоров.

11.

Козела беше в България, защото някой си Дилян Дяков, псевдоним на Поли Пантев, знаеше местонахождението му в Крит. Поли беше мъртъв, но обкръжението му живи и заплахата оставаше в сила, докато един човек в България знаеше къде укриват Фори Малкия, за него нямаше да има спокойна нощ. Положението в страната се оказа значително по-тежко отколкото се представяше. Старите структури на мафията бяха изчезнали, но на тяхно място се бяха появили десетки нови, значително по-добре обучени, технически съоръжени и финансово могъщи. От къде да започна — мислеше си Козела, докато бръснеше преобразеното си след операцията лице и не е ли най-добре за се откажа. Нямаше да се откаже и го знаеше. Въпроса беше има ли ресурса да се противопостави бързо и ефективно на групировките и достоверно да замече следите си при оттеглянето. Тогава му хрумна една на пръв поглед налудничава идея. Денар ще се погрижи за Виктор Бут, Джон Хакел за Исламболи, ние с Коста Македонец и Блинд ще обезглавим мафията и ще потръгне като вода в пясък. Козела знаеше, че за да се изгради нов лидер на ъндърграунда са необходими поне пет-шест години, а до тогава може би европейските структури и НАТО щяха да са влезли в жандармерийските си роли. Точно така, реши той, докато се миеше над чешмата. Денар и Хакел искат партия, аз също. Те изпълняват своята част от контракта и се разделяме като сериозни държавни мъже.

Срещата му с Боб Денар започна с половин час по-късно. Хотел „Принцеса“ беше частен, закътан и дискретен оазис в тетевенския балкан, а разстоянието дотам — по малко от половин час. За негова изненада Денар не го очакваше сам, представи го на двама мъже, холандец и германец и мина направо на темата.

— Приемаш ли, Козел?!

— Не — отговори той.

— Не?! — Денар се спогледа със сътрапезниците си. — Как да те разбирам?

— Ти предлагаш една част от договора, господин Денар, аз другата половина, ти изпълняваш своята част, а аз моята, стискаме си ръцете и се разделяме, но половин контракт е неприемлив за мен.

Денар кимна.

— Добре, Козел, да чуем твоята половина от договора.

Ред беше на Козела да кимне разбиращо.

— На четири очи, господин Денар. Това което ще ти направя не е предложение, това е условие, приятелю. Приемеш ли го, ние играем в един отбор, но можеш и да откажеш, разбира се, но това значи че се виждаме за последен път.

Боб Денар се обърна към събеседниците си и на немски помоли да ги оставят насаме, после отново се обърна към Козела.

— Слушам те!

Козела се прекръсти „на ум“

— Виктор Бут.

Очите на Боб Денар помръкнаха.

— Това е все едно да ме изпратиш срещу Осама Бин Ладен, Козел.

Бившият генерал знаеше, че е спечелил първият рунд.

— А защо не срещу Саддам Хюсеин, господин Денар?

— Еднакво непосилни задачи — кимна белгиецът. — Но може би е време светът да се раздели с този таджик.

Козела се изправи.

— Покажи ми некролога му, господин Денар и аз ще бъда най-коректният ти партньор в Боливийската авантюра.

Козела знаеше че Денар няма да тръгне лично срещу Виктор Бут, но това нито го безпокоеше, нито беше негова работа. Важно беше, че ловният сезон е открит и той, Козела, командва „сафарито“. Вечерта „Нощен труд“ публикува снимка на Асен Донев-Облака. Обезкръвеното му тяло беше захвърлено край Перловската река, а следствието традиционно в такива случаи беше завело дело срещу неизвестен извършител.

Големите „каналджии“ прикrepиха към Бенина някакъв мъж, когото наричаха „Нарциса“ и я оставиха на негово разположение. Той я заведе в хотел „Свети Константин“ в Самоков, настани я в един от vip

апартаментите и ѝ заповяда да чака повикване. Бени вечеря в ресторанта, после се прибра в стаята си, взе душ, излегна се пред канапето в хола и заспа пред телевизора. По някое време започна да сънува еротични сънища, но после се разбуди и установи, че е изправена пред грубата действителност. На канапето до нея седеше около четиридесет годишен мъж, който я беше разголил до кръста и с показалеца пресираще клитора ѝ, Бенина бързо дойде на себе си и задържа ръката му.

— Само толкова ли можеш? — попита тя.

— Имам медицинска забрана да еба умрели и спящи — каза той, съблече се, вдигна ѝ краката и грубо проникна в нея. По-късно под душа я попита: — Не те ли интересува как се казвам, ма?

— Дреме ми на пътката — отговори Бенина. — Не ми пука как ебеш, а каква работа можем да свършим.

Младият мъж се усмихна лукаво и отговори в същият стил.

— Сериозно ли си въобразяваш, че мен ме интересува нещо друго — излизайки от банята подхвърли през рамо. — За твое сведение фамилията ми е Димитров, ако това има някакво значение за теб.

— Никакво — отговори Бенина и усили налягането на душа.

В четири чака сутринта договора беше подписан и „нарцис“ запали колата.

— Къде? — попита Бенина.

— Където трябва — отговори той, слизайки по серпентините на Боровец. — Ще пътуваме дълго, ако ти е скучно, можеш да ми направиш една свирка дотогава.

Бенина нямаше нужда от второ предложение, на нея ѝ трябваха спокойни, задоволени сътрудници, не изнервени и възбудени врагове.

На двадесет и седми ноември по обед Хакел заминаваше. Беше четвъртък, слънчев и топъл ден за края на ноември, зимата се бавеше, но и Козела вече трети месец беше в България. Време беше да вземе мерки за оттеглянето си, щяха да се видят в кафене „Тур“ на улица „Искър“ където Козела държеше квартира под наем, но Хакел нито знаеше такива подробности, нито ако знаеше щяха да му свършат работа. Заведението беше дълъг и тесен безистен, осветено в единият

край до витрината и мрачно като нощ в дъното си. Козела си купи вестници, поръча си кафе и седна да чака Хакел. Имаше близо два часа на разположение, прехвърли заглавията с нарастваща досада, подмина политическите и клюкарските страници, но на последната страница на вестник „Труд“ откри любопитно съобщение „четете в утрешният брой, Виктор Бут бере душа в Хартум — Судан след престрелка на битова основа“. Може би Боб Денар беше започнал да действа или нещо повече, беше завършил своята част от контракта си. Козела показва вестника на Хакел и му преведе съдържанието на информацията.

— Това е твоя работа, нали, Козел? — попита германският евреин.

— Каквото и да ти отговоря, няма да ми повярваш — подкупващо усмихнат каза Козела. — Предлагам ти да направиш един подарък на Великият сабри Морис Алкалай.

— Принц Исламболи? — попита Хакел.

— Браво, Джон! — искрено възхитен каза Козела. — Винаги съм се възхищавал от умни мъже. Отървете ме от египтянина и аз съм на ваше разположение в еврейският валс.

След дълго мълчание Хакел каза.

— Не ти обещавам нищо, Козел. Това което можеш да очакваш от мен е да ти отговоря с да или не до края на годината.

— И това е нещо, Джон — кротко каза Козела. — Получа ли отговор „да“, следващите водки са от мен. При „не“ ебавай си майката, евреино! Мога да ти го кажа и на български, но няма да ме разбереш.

Бенина Аберман се върна във Варна на двадесет и девети ноември, събота, изглеждаше уморена, недоспала и отслабнала, но Влад познаваше бившата си братовчедка и настояща годеница и избягваше да ѝ задава въпроси. Бени обаче се надигна на пръсти, целуна го, каза:

— Имам нужда от душ. — И след половин час застана срещу него свежа и ухаеща като чайна роза. — Подробности не те интересуват, нали, Влад?

— Не — каза той.

— Тогава отвори чантата ми, вътре са договорите, подписани от Димитров, Тодоров и Петров.

— Умното ми момиче — каза Влад, колкото да чуе гласа си. Той всъщност беше объркан и не знаеше как да реагира.

— Не бих казала така, Влад — унило каза Бенина, наливайки си от кафето. — Не знам колко ще ми издържат силите, приятелю, винаги съм обичала секса, но никога търговията с него.

— Приятелю? — озадачено попита Влад.

— А какъв по дяволите искаш — внезапно каза Бенина. — Братовчед, годеник, сводник, какъв по дяволите си ми ти, евреино?

12.

На първи декември Флора имаше рожден ден, ставаше на тридесет години и Козела трябваше да ѝ се обади, знаеше че не бива, че рискува, че и МВР и мутрите могат да прихванат разговора му, но не бе я чувал четири месеца и предполагаше, че преданата молдовка е на края на нервите си.

— Да, Йон — чу той, когато връзката беше осъществена. Гласът ѝ звучеше спокойно, уверено, дори ласкаво. Това не беше тембър на полудяла от нерви жена.

— От къде знаеш, че съм аз? — попита Козела.

— Знаех, че няма да пропуснеш рожденият ми ден, как си скъпи?

— Оцелявам! — неопределено каза Козела. — Ще се върна при първа възможност.

— О, не се съмнявам — каза бодро Флора. — Ние с Осип те чакаме, той става голямо и умно момче, Йон, но баща му му липсва.

— И той ми липсва — с пълното съзнание че лъже, каза Козела. — Не бива да говоря дълго, Флора, при вас всичко наред ли е?

— О, да скъпи, живеем спокойно, задоволено и в разбирателство. Единственото нещо, което ни липсва, си ти.

— Блинд при теб ли е? — продължи тя.

— Забрави за Блинд! — нервно каза Козела. — Кажи на жена му, че всичко си е наред и при първа възможност ще се върне. Довиждане, Флора.

— Довиждане, Йон и не ни забравяй — бодро каза тя и прекъсна връзката.

Козела остана още дълго с апарата в ръка, що за разговор беше провел.

Беше се обадил притеснен, че е оставил четири месеца близките си хора без протекция, като че ли нито им липсваше, нито евентуалното му завръщане с нещо би подобрило живота им. Беше им подсигурил материалната база, а те сякаш нямаха нужда от друго. Имам ли семейство, Козела си зададе този безсмислен въпрос и

знаеше, че няма да намери отговора. Имаше семейство и не за първи път. Някога имаше жена и двама сина, мъртви, доколкото спомените могат да бъдат мъртви. Сега имаше ново семейство и нови грижи. Въпросът, на който трябваше да си отговори обаче беше — те, Флора и Осип имат ли семейство, имат ли нужда от глава на семейството и за какъв хуй по дяволите им е той, когато се чувстват добре без него. Козела избягваше да си зададе и друг въпрос, макар че знаеше отговора му. „В мое отсъствие те не са ли в по-голяма безопасност, отколкото когато са под моя протекция и не съм ли аз истинската заплаха за тях?“ Отговорът Козела никога нямаше да разбере.

— Искам подробности, момко! — започна Козела. — Почни от Адам и Ева!

— Знаете биографията ми, генерале. Еврейско семейство, бежанци в Латинска Америка, ще пропусна тези подробности, те са маловажни, завърших химия и се специализирах във филмоизолацията, това на достъпен език е нещо като кръвната обшивка върху нервите в човешкото тяло. Отсъства ли тази изолация, не съществува имунна система, така малко по малко къде от беднотия, къде от авантюризъм се свързах с картелите, които имаха необходимостта да транспортират дрога, неоткриваема, ни на химически анализ, ни на обоняние. Тогава направих един прост експеримент, съставих на пръв поглед нетърпящи се една друга субстанции и те се самоизолираха. После при флацията им, всяка една от тях възстановяваше първоначалната си форма.

— Какви субстанции? — прекъсна го Козела.

— Не! — Влад Аберман поклати глава. — Моята флация е за Гинес, дори за нобелова награда, ако всъщност не предвижда доживотен затвор. Не искайте от мен подробности, генерале.

— Но ти искаш от мен протекция, нали момче?!

— Да! — каза Аберман. — Срецу пари! Ноу-хауто не се продава.

— Както и да е — отегчено каза Козела. — Карай нататък!

— Боливийците, особено колумбийците, са касапи, господин генерал, те не само че не ценят човешкият живот, но получават ерекция при отнемането му. Затова е толкова опасен бизнеса с тях,

включително американските мафиоти се съобразяват с наркособовете, Меделин, Кали, Парнарибо, Ла Пас.

— Знам, Аберман! — прекъсна го Козела. — Казвай подробностите!

— Имам намерение да извърша удара на живота си, генерале и да изчезна. Разбира се, имам нужда от сериозна защита и място за оттегляне. Защитата ще подсигурите вие, срещу клетва, че никога и никъде няма да ме търсите.

— Това ще бъдат моите клетви, Аберман. Да чуя твоите!

— Аз ще подсигурия петдесет милиона долара или десет процента от сделката. Това е коректната цена и мисля че е задоволителна.

— Как си представяш подробностите? — попита Козела.

— Стоката ще дойде на порт Варна — отговори Аберман. — От там ще попадне под ваша защита до три точки в Европа. Когато стоката стигне местоназначението си, ще извършим разкешването и ще забравим че сме се виждали някога.

Нахален младок, мислеше си Козела докато го слушаше, той вече знаеше всичко за него, знаеше кои са варненските му братовчеди, с кого отпущва „каналите“ — Бенина Аберман, но нямаше никакво намерение да му отваря очите.

— Добре, момче — каза Козела. — Опитваш се да глътнеш голям залък, разбирам те! На младини и аз се опитвах да пръдна по-високо от гъза си. Желая ти успех! Но те предупреждавам, изпирай си добре каналите, запуши всички пробойни овреме, закъснееш ли, Владко, не тичай да ми хленчиш, просто няма да ме намериш, момче. Ясен ли съм?!

— Напълно, генерале! — отговори Влад Аберман.

— Добре тогава, запомни и от мен нещо, братовчедка ти Бенина търси контрабандни пробойни чрез Димитров, Петров и Тодоров, получи ли ги, твоето първо задължение не към мен момче, към семейството ти е да изпържиш тия тримата пред Европол. Не в нашето родно МВР, Владко. Запомни, Европол, Интерпол и ДЕА. Това са институциите, чрез които можеш да си осигуриш безпрепятствено напускане на страната, а до тогава довиждане, момче, знаеш как да поддържаш връзка с мене, но не прекалявай с контактите, не си падам по празни приказки.

Половин час по-късно Козела пътуваше от Варна за София, а Влад Аберман свика тревожно семейният съвет.

Събраха се в „Потейто Ин Екс Трейд“. Беше нощта на трети декември, на другият ден Влад заминаваше, къде — нито те питаха, нито ако бяха задали този въпрос щяха да получат отговор.

— Започваме! — каза Влад. — Аз заминавам утре, в други ден Бени лети за Прага, в петък Сам в Цюрих, когато съм готов, ще потърся връзка с вас. Йехова да бди над делата ни, скъпи мои, започва великият ни час.

Влад Аберман обаче не знаеше, че няколко часа преди това един от приближените на „Самоковският принц“ и кумец на Нерон Вълка беше поискал среща с Маджо и му беше разкрил цялата схема, доколкото на него му беше известна, разбира се в листата на участниците не присъстваха Боб Денар и Джон Хакел, но участието на Козела беше поставено под сериозно подозрение.

Маджо събра по спешност акционерите на „Юнона корпорейшънс“, беше девет часа сутринта, необичайно време за среща, но именно затова и никой от съдружниците му не помисли да отсъства под какъвто и да било претекст. Странният час беше сигурна гаранция, че срещата ще бъде сериозна. Събраха се в централният офис на „Юнона“, персонала поднесе кафе, чай, безалкохолни и си оттегли и тогава Маджо откри заседанието.

— Четох една книга, пичове и ми дойде една идея, с две думи сюжета е следния. Един, пич, американец, наследява от баща си много кинти и вестник, кинтите не го интересуват. За него вестникът е важен. Да, ама старият му поставя условия — ако в срок от една година поне веднъж не биеш тиража на „Ню Йорк таймс“, губиш вестника. И оня пич почва да се чуди какво да прави и тогава се сеща за една много проста схватка, но много ефикасна, вместо неговият вестник да чака новини и да ги отразява по-добре, сам да си създава новините, да ги предизвиква и първи да ги изстрелва на пазара. Копелето влиза във връзка с мафията и започва да им поставя задачи, ще утрепете тоя, ще отвлечете оня, ще гепите еди си какво съкровище, но всичко това под мой контрол, което аз първи ще отразявам. И копелето избива рибата, нали се сещате. За нула време става номер едно, превзема

вестникарският пазар и няма грижи. Та какво ми хрумна докато четях. Нас ни пържат разни вестникари в „Труд“, „Двадесет и четири“, „Монитор“ и т.н., не може ли вместо да им се оставяме да ни шибат разни разследващи репортерчета, ние просто да вземем да си ги купим и вместо нас да ни пържат из пресата, ние да им създаваме новини.

— Много деликатна работа — обади се Попито. Той беше главен счетоводител на холдинга и един от малкото, които си позволяваха да прекъснат Маджо.

— Кой каза че не е деликатна, да еба маа му, въпроса е как да е изпитана. Тия ебалници получават по пет-шестотин лева във вестниците си, ние ще им дадем троен релакс и ще пеят в нашият хор, та ще се скинат. Какво ще кажете, пичове?!

— Имаш ли предвид имена? — продължи да пита Попа.

— Да! Най шумните, Заркова, Вългенов, Слави Ангелов, те са десетина души в цяла България, купим ли ги, няма да имаме грижа с пресата, оставим ли ги да лаят, ще се държат като сводници между полиция и прокуратура.

— Един от тях да писне и жална ни майка — обади се големия Маргин. — Ще попаднем под много шибани параграфи.

— Точно затова трябва да изпитаме работата — продължи Маджо. — С всеки един от тях трябва да се работи индивидуално и в крайна сметка да се принудят да подпишат договори. Сложат ли парафа си под хартията, заклали сме ги с тъпото на ножа.

Акционерите на „Юнона“ се бяха смълчали. От време на време просветваха запалки, подрънкваха чаши, но тишината беше пълна.

— Какво ще кажете, момчета, добра идея? — обнадежден попита Маджо. Така звучеше, но в очите му се четеше и колебание, и недоверие.

— Много рискована работа, да еба маа му! — каза Пашата. — Нямам им никакво доверие на тия шибани вестникари.

— Кой ти говори за доверие, бе! — избухна Маджо. — Става дума за купуване! Не ви ли писна да ви стърчат имената из вестниците?!

— Какво ще правим с Христо Калчев? — попита Стоил. — Навремето Нерон беше решил да го осветка, после реши че е по-добре да не се занимава с него.

— Помня — каза Маджо. — Думите на Нерон бяха „Не правете от този драскач светец“ и беше прав, няма да се занимаваме с Калчев сега. Все пак той пише романи, а ония се ровят в следствието, и така дайте сега да се разберем, тук съм ви събрал не да обсъждаме един въпрос, а да го решим, почвайте да купувате журналисти! Вземете им подписите и забравете за шибаната полиция, няма да ги оставим да си бършат гъза с нас, това е първата страна на медала, момчета, а сега новините. От какви новини имаме нужда? Кажи, Попе!

— Ако питаш мен — отговори Попов, — най-добрите новини за нас са липсата на каквито и да било новини.

— Точно така, батко! — каза Маджо. — Значи ще изместим новините в друга посока и ето ги тях. Генерал Иван Милетиев-Козела е в България, по какво можем да съдим, че той е в родината, Илия Павлов е мъртъв, Фатик мъртъв, Женята Дългия, списъка е безкраен, щом Козела е в България, значи и Ескадрона на смъртта действа, ето ви първата новина. Как се финансира Козела, втората, взима дрога от Исламболи, купува оръжие и го продава на Виктор Бут, Алкайда и тути кванти. С кого действа в България Козела — с всички Земунски мафиоти, които отърваха кожата при операция „Сабя“, ето ви третата новина. Но от повече кой има нужда, журналистчетата ще си съдерат задниците да пишат, а ние ще им гледаме сеира и си пием кафето. Така е, пичове! Почвайте да купувате журналисти и не се ебавайте, че както е тръгнала работата, не нашите, ами западняците ще ни турят примката на врата. Това е за днес, чао, след половин час имам среща и с генералите, трябва да се подготвя за нея.

— Добре, де — обади се Стоил, — на Калчев няма ли да запушим устата?

— Ще му дойде времето! — каза Маджо. — Ще хапне рибена кост, ще се задави, ще пие някое менте водка, ще се отрови, ще му дойде времето и на него, засега се оправете с репортерите!

Беше пет и тридесет сутринта, когато телефона иззвъня.

— Кой е, колко е часа, по дяволите?! — попита сънливо Козела.

— Тук е седем и половина сутринта и грее слънце, Козел — чу той гласа на Виктор Бут. — Твоят приятел Денар се провали, обаждам ти се за да ти кажа, че съм в цветущо здраве.

— Момент, Виктор — абсолютно разбуден каза Козела. — Събуждаш ме, махмурлия съм, за какъв провал ми говориш, по дяволите?!

— Много добре знаеш, Козел, знаеш и какво очаквам от теб, още тази сутрин тръгваш да събереш моите дългове в България! Не започнеш ли да действаш, сърди се на себе си, приятелю, ни София, ни Мегало Кастро, ни някъде другаде би могъл да се скриеш, ако не изпълниш коректно задължението си. От днес до края на годината, имаш цял месец на разположение. Ще трябва да защитиш името си и да оправдаеш парите, които си получил от Хауки и мен, това са пари на Ал Кайда, Козел, не си играй с огъня, приятелю, а започвай да работиш! Чакам обаждане! — после линията заглъхна.

Козела стана, съблече се и влезна под душа. С тази нощ беше свършено, но не и с Виктор Бут. Трябваше бързо да се заеме с него, и да не разчита на „бясното куче на войната“, работа която не свършиш сам, не е свършена, да еба маа му, за хиляден път си каза той. Преди да потърси Джон Хакел в Цюрих.

На пети декември вестник „Монитор“ публикува на цялото си фолио обширна статия за генерал Иван Милетиев-Козела, бяха му публикували стари снимки, разбира се с уговорката, че сега, след пластичната операция въпросното лице изглежда по съвсем друг начин. Накрая във вид на риторични въпроси, авторът на статията, някой си Иван Кирилов, си задаваше въпросите — „нима със завръщането на Козела в България започна това драстично сгъстяване на криминогенната обстановка“.

13.

За кратко време Козела се превърна в медийно светило, всички говореха за него, но никой не знаеше нищо със сигурност — жив ли е, не е ли, съществува ли, легенда ли е, вестниците правеха догадки, че Козела е псевдоним на сборното понятие полиция, но се намираха и такива журналисти, които приписваха легендата „неуловим убиец“ на силовите групировки. Самият Козел четеше всички публикации за себе си с нарастващо раздразнение, от една страна тази легенда му развързваше ръцете — всички последвали трупове из София, на Данкина, на Нарциса и някои други му бяха преписани, а това значеше, че достъпа му до истинските извършители е открит и че никой няма да му иска сметка за ликвидирането му, но от друга му стесняваше периметъра на действие. Козела трябваше да бъде в непрекъснат контакт, поне с Боб Денар и Джон Хакел, поне докато Бут и Исламболи са живи, а принудата да се крие правеше все по-трудни контактите му. Тогава се намеси божията ръка, олицетворена в юдейския син Аберман.

— Ела при мен във Варна — каза Влад, — поне докато не стихне истерията, Козел, ще бъдеш в безопасност, а и от пристанище бягството е винаги по-лесно.

Козела не чакаше допълнителна покана, на петият месец от появяването си в България той заживя в една вила на морето и от скука и бездействие започна да пише мемоарите си. Започна на шега, но за три денонощия изписа една ученическа тетрадка от сто листа, препрочете я и легна да спи. Беше свършила принудителната му почивка. На другият ден започваше да действа.

Ловният сезон беше открит, но истинският сезон едва започваше.

Трябваше да обезкръви „Юнона“ от Варна до Бургас и той тръгна по пътя си. На седми януари Козела влезе в бар „Албатрос“ на

Златни Пясъци, мина бавно по плюшената пътека на заведението, застана прав на маса срещу трима млади мъже, каза:

— Господа, услужете ми с огънче.

Но когато един от мутрите, защото това бяха жътвари от наказателният отряд на майора му поднесе запалка, вместо цигара Козела измъкна магнума от джоба си, разстреля ги хладнокръвно, прибра оръжието, мина през служебният вход на ресторанта и седна в старата „Лада“ до Блинд, който го чакаше със запален двигател на колата. Двадесет минути по-късно отново бяха във вилата. Козела почисти оръжието си, зареди го и отново легна да спи. Вечерта регионалната телевизия на Варна съобщи на зрителите си, че Козела отново е влязъл в действие. Двамата братя Лисиците и Гошо Завоя, криминално проявени, добре познати на полицията, бяха застреляни посред бял ден с такова хладнокръвие, че никой друг освен легендарният Козел не би могъл да свърши тази работа. Половин час по-късно му се обади Блинд.

— Честито, Йон! — каза той. — Ти стана по-известен и от Лили Иванова.

— Ебавай си майката! — Козела затвори телефона и се върна към мемоарите си.

На девети януари Блинд застреля със снайпер „шнаер“ регионалният шеф на „Юнона“ за „Свети Константин“ — Валентин Тошев. Телевизия М-сат приписа и това убийство на Козела. Същата нощ на разсъмване Коста Македонец взриви мерцедеса на Боян Палавеев пред бар „Терми“ във Варна. Палавеев, шофьорът и бодигардът му бяха разкъсани на парчета, но и това мокро дело мина за сметка на Козела, въпреки че той спеше непробудно с шест водки в стомаха и два „лексотана“ пред камината на Влад Аберман.

В София паниката обаче беше пълна, Михаил Митев-майора знаеше какво означава тази война, кръгови подстъпи от периферията към центъра. Ако някой, който и да е той, било Козела, както той подхвърли на журналистите и полицията или някой друг избиваше лейтенантите му, той неминуемо щеше да стесни кръга, докато стигне до центъра и го стисне пряко за гушата. Майора не можеше да си

позволи такъв лукс и отново свика общо събрание на т.н. „акционери на Юнона“, а всъщност, истинските гангстери на страната.

— Какво става във Варна, пичове? — попита той. — Ние го измислихме тоя Козел, той взе да ни ебава мамата.

В офиса влезе големият Маргин, беше закъснял, но това често му се случваше и не правеше впечатление никому. Когато майора се обърна към него да го изругае, нещо го накара да преглътне упрека си.

— Какво има, Маргин?

— Току-що са осветкали „голямото дърво“ в Сандански. Два куршума в тялото и една контрола в главата.

— По диагонала на страната? — учудено попита майора.

— Да бе, да му ебеш майката — тихо отговори Маргина. — Тоя шибан Козел да няма частна авиация?

Докато траеше съвещанието получиха сведение от Лом. В пристанищната кръчма със снайпер от реката беше застрелян в сърцето Пешо „водният дух“, шефа на „Юнона“ за северозападна България.

— Сами си го вкарахме с тоя Козел — каза мрачно майора. — Ние подхвърлихме тая идея на полицията и я изкльопах като топъл хляб, ченгетата ни избиват, пичове, а си бършат гъза с Козела. Сбъркахме с журналистите.

— И какво ще правим сега? — попита Попито.

— Обратно купуване на журналистите! Легендата Козел трябва да умре, ченгетата ни избиват, а ние нямаме начин да писнем. Обявете Козела за мъртъв и натопете Бойко Борисов. Ще скива той как се минава на другият бряг. Веднага действайте! Искam още утре вестниците да са пълни с компромати за генерала.

Но беше късно да спре влака, майора беше прав, полицията наистина ги избиваше, но и Козела не бездействаше, по стечение на обстоятелствата този път неговите интереси и държавните съвпадаха.

14.

Трети ден Тодор Токев-Луната се навърташе около „Юнона“, но майора все се назлъндисваше да го приеме. Луната беше бивш висаджия, близък на Нерон Вълка, играеше кик бокс в братя Маркови, и във Варна минаваше за смел, силен, но тъп. „Какъв го дърви тоя глупак тука“ — мислеше майора и трети ден все си намираше претекст да не го приеме. Луната обаче беше изключително упорит, причакваше акционери на холдинга, говореше с персонала и през цялото време напяваше един и същи мотиви. „Майора трябва да ме приеме — фатално е“. Михаил Митев-майора добре познаваше Луната — навремето беше понесъл някой и друг удар от него и ако публично беше простил, то вътрешно нито беше забравил, нито преглътнал унижението. След смъртта на Нерон и Данчо Малков, Луната се завъртя около Илия Павлов и за известно време беше шеф-охрана на „Гранд хотел Варна“. По неясни причини Илийката го изхвърли от системата без да дава обяснения. Един ден просто го отстрани и Луната се превърна в „свободен агент“, както бяха започнали да наричат изхвърлените от структурите мутри. Майора беше чул, че Луната организира бригада грабители — все „свободни агенти“, които действаха предимно в сезона и „удряха“ предимно чужденци. После МВР му удари балтията и той изчезна за известно време, после името му заглъхна и... изведнъж луната пред входа на холдинга, с настойчивата молба да бъде приет не от кой да е, а от него, майора, човека който дърпаше конците и на ъндърграунда, и на полицията. На четвъртата сутрин обаче в офиса му влезе Попето.

— Мишо! — каза Попа. — Луната говори за някакви си петстотин милиона долара, я да вземем да го изслушаме тоя лунатик. Десет процента от информацията му да е вярна пак си заслужава да я опипаме.

Майора погледна главният си счетоводител, човек на когото имаше пълно доверие и каза разсеяно:

— Вярваш ли му, бе?

— Кой ти говори за доверие! — каза Попа. — Става дума за информация. На тебе ли да казвам, че по-скъпа стока на света не съществува.

Майора се замисли, после натисна звънеца и викна охраната.

— Я доведете оня капут, Луната! Проверете го за оръжие и го дръжте във фоайето докато го повикам.

Майора имаше други срещи, когато ги свърши се сети за Варненския бандит. Отново се обади на охраната, заповяда им:

— Да дойде Попето, братята, а после въведете и оня капут, Луната!

Тодор Токев-Луната беше човек с нисък праг на интелигентност, а това според медицината означаваше — слаба болкочувствителност и понижено чувство за самозащита. Тази на пръв поглед спорна теория той доказва в мига в който застана очи в очи с майора.

— Ти за какъв се мислиш, бе, „селинджър“?! — започна Луната. — Не си ли спомняш как те драх на времето. Какъв си ти та да ме държиш три дена като куче пред касапница?

— Какъв го дървиш пред „касапницата“, Луна?! — попита майора. — Някой да те е викал на банкет?

Луната се обърка, започна да заеква, гневното му лице стана на червени петна, ръцете му започнаха да треперят.

— Не, майоре, но... — започна той.

Михаил Митев го прекъсна грубо.

— Казвай к'ъв го дървиш тука и си ебавай майката!

— По-спокойно, майоре — обади се Попито.

Те неведнъж разиграваха сцената на доброто и лошото ченге и добре знаеха кой кога да се намеси.

— Нека чуем какво има да каже, господин Токев!

— Да казва и да изчезва! — отговори майора. — Аз съм зает човек, нямам време за селски бабаити.

Луната отпи чашата вода, която беше поискал предварително и започна да пее.

— Във Варна има едни братя евреи, Аберманите, единият е нашия адвокат, големият брат е хирург в болницата, сестрата е едно местно курве.

— Не ми разказвай библейски истории! — прекъсна го майора.

— Мишо! — сухо го прекъсна Попито. — Остави го да говори, моля те!

И тогава Луната изплю информацията си.

— Урежда се далавера, единият от Аберманите, някакъв братовчед във връзка с едни мъже на средна възраст петдесетина години, сигурно евреи, ще вкарват пет тона кокаин през порт Варна в България и чрез „Самоковеца“, „Доктора“ и „Амигос“, ползвайки каналите им, ще го пласират в Европа. Паричният еквивалент на кокаина е петстотин милиона долара. Как ще го маскират, те си знаят. Но чрез нашите хора във Варна разбрах че ще мине през „Потейтос Ин Екс Трейд“, това е майоре, за това съм тук.

Настана дълго мълчание, после Попито стана, излезе. Луната очакваше разговора да продължи, но явно той беше свършил. След няколко минути Попито се обади на майора.

— Ясна ми е далаверата, Мишо, разкарай Луната — и прекъсна връзката.

— Добре, Луна — каза любезно майора. — Ще проверим как стоят нещата, ако турим ръка на пратката, десет процента са твои, а сега довиждане, приятелю, аз съм зает човек, бизнеса не търпи отлагане.

Майора излезе от офиса си, взе асансьора и се качи на следващият етаж, където беше финансовият отдел и царството на Попа.

— Какво откри? — попита той главният си счетоводител когато останаха на четири очи.

Попето му подаде справка, извадена от интернет.

„Потейто Ин Екс Трейд“, беше обявила два вида дейност, износ на плодове от България и внос на картофено пюре от чужбина. Любопитната подробност беше, че бяха избрали най-далечната дестинация. Картофеното пюре щеше да влиза в България от Колумбия, Боливия и Венецуела.

Майора три пъти прочете справката.

— Това ми изглежда сериозно, Попе — каза той.

— Точно така! — отговори главния счетоводител. — Прати някой във Варна да разбере кои са тези трима старци, свързани със семейство Аберман.

— Козела?! — попита майора.

Попето кимна.

— Няма да се учудя, ако един от тях е той!

— Виж, шефе, всичко това може да е пълна глупост, но ако се окаже че в България влезнат петстотин милиона долара под контрол на Самоковеца, Доктора и Амигос, с нас е свършено. При най-малко подозрение трябва да ги пуснем на пързалката. Моят съвет е „проучи как стоят нещата“ и поискай среща с бат Бойко. Това ще бъде момента да се отблагодари за покриването си.

Сватбата на Бенина и Влад се състоя в ресторант „Албатрос“ във Варна. Присъстваше целият Варненски елит от обществената и културна усойка, както и всички значими фигури в престъпният свят. В разгара на тържеството в заведението влезе майора, придружен от тридесет души охрана. Той познаваше една част от присъстващите, но всички присъстващи знаеха кой е той. Извини се за случайното си появяване на тържеството, обясни го със завръщането си от Констанца, поздрави младоженците, поднесе чек на Бенина, рицарска сабя на Влад, която охраната донесе от багажника на колата и се смеси с тържеството. Разбира се, не очакваше да срещне Козела на някоя от масите, но и да го беше срещнал нямаше да го познае, очакваше обаче да разгадае почерка му и не се излъга. Това пътуване до Варна беше едно от най-сполучливите му хаотични премествания в пространството.

На сутринта РДВР Варна откри трупа на Луната, захвърлен в една канавка край Девня.

15.

Бени и Влад кацнаха на летище „Боливар“ в Каракас. Влад настани жена си в хотел „Ел Либертадор“ и се обади на Роза Ли Матинес. Афро-азиатката чакаше това повикване и се отзова веднага. Прекараха заедно вечерта, на сутринта Влад излетя с една „Чесна“ за село Торомато „лудия бик“ в джунглите на Боливия. Пътуваха пилота, Роза и той. По нейни сведения там в дебрите на Латинска Америка щеше да ги посрещне Педро Алмовар, който щеше да охранява Влад докато флутира стоката си. Слаботелеснит Влад Аберман се потеше като свещ въпреки климатичната инсталация в „Чесната“, беше възбуден в сексуалния смисъл на думата. Не случайно беше чел, че обесените агонизират с ерекция и спермоотделяне. Деня беше спокоен, кротък, в южното полукълбо беше пролет, в небето нямаше нито едно облаче, в подножията белееха снежните върхове на Андите и отровно зелената джунгла която свършваше някъде на границата на Еквадор, Колумбия и Боливия. Кацнаха при четиридесет градуса на сянка, но Влад започна да го тресе от студ. Организмът му беше приел защитна реакция, от ерекцията нямаше помен, страха го влудяваше. Заведоха го в една изоставена Конкистадорска казарма, стара сграда, градена по великата католическа инвазия в континента, но съоръжена с всичко най-необходимо, известно на съвременните технологии, от интернет до биологични реактиви. Оставиха го да работи. Влад беше поискал седемдесет и пет вида различни съставки и отточен канал с бърза течаща вода. Той щеше да ползва само три от тях, но да унищожи всичките, за да не даде никаква възможност на наркокартелите да разгадаят ноу-хаута му. Три денонощия по девет часа Влад създаваше филмовото фолио върху кокаин, на четвъртият ден, загубил девет килограма лично тегло, той отлетя обратно за Лапас, беше мъртъв от умора, но беше сигурен, че се е превърнал в един от най-богатите хора на този свят.

Козела играеше мешана табла с Блинд, във Варна валеше сняг, морето не се виждаше, но не се и чуваше. Беше притихнало под могъщата ръка на природата, температурата беше около нула градуса, времето приятно, спокойно, типично за Скандинавия и изненадващо за тези географски ширини, където вятъра преобладаваше и сняг трудно се задържаше. Млад амбициозен и зъл Блинд вече беше спечелил около хиляда лева без да си дава сметка, че старият артист убива времето и че нито мозъкът му, нито вниманието му са насочени в играта.

— Дубъл — каза Блинд.

Козела прие офертата с мълчаливо кимване. Играта започна отново.

Тогава иззвъня телефона, беше Хакел. Западноевропейските медии току-що бяха съобщили, че принц Хауки Бен Муса Ибрн Мухамед Ал Исламболи е починал от свръх доза кокаин. Козела изслуша мълчаливо информацията, прекъсна връзката и се обърна към Блинд.

— На всеки зар дубъл, момче, приемаш ли?!

— Не те разбирам — каза Блинд.

— Много просто — каза Козела. — Хвърляш и дублираш, аз или приемам или губя. Ако не приемам, се отказвам. Това е валидно и за теб.

— На всеки зар? — попита Блинд.

— Естествено! — отговори Козела.

— Приемам — каза младият глупак. И за два часа загуби тридесет хиляди лева.

Вечерта се обади Боб Денар. Виктор Бут беше потънал някъде из дебрите на африканската джунгла. Според „кучето на войната“ се криеше някъде по границата на Етиопия и Еритрея.

— Намерете го! — каза Козела и приключи връзката.

16.

В София беше десет градуса под нулата. Градът беше парализиран, транспорта се задъхваше, населението в пълна истерия. Но ловния сезон в сила, а да не говорим за лешоядите от пресата, за които най-голямото удоволствие беше да броят труповете на бандитите. Това бяха думи на майора, когато застана очи в очи с факторите от МВР.

— Ти не си ли един от тях? — попита генерала. — И ти си труп, Мишо! Въпрос на време. Никой не го знае по-добре от теб.

— Това време можеше да трае пет месеца, пет години, и не дай боже петдесет — подкупващо каза майора, пушейки цигарата си по прословутият си педерастичен начин. — На вас, господа, каква ви е гаранцията, че ще оцелеете на улицата? Тя е не комфортна и за вас полицаите, и за нас бандитите, както любезно ни наричате в сводките си.

Офицерите от МВР се спогледаха.

„Това копеле е много нагло“ помисли един от тях преди да вземе думата, но взимайки я се сети, че синът му е на хемодиализа и че същият този майор беше платил изключително скъпите лекарства на детето му.

— Война! — каза той.

Беше дребен, силен мъж, пълзял цял живот по стъпалата на йерархията и добрал се веднъж до върха, нямаше никакво намерение да слиза от там.

— Прибери юнаците от улицата, майоре, дори ние да ги пропуснем, новите структури ще ги смажат.

Майора отпи от билковия си чай, загаси цигарата си, запали нова и каза с продраният си дамски глас.

— Господа, не сме се събрали да се надлъгваме, аз съм престъпник номер едно в държавата, добре, арестувайте ме. Ако обвиненията ви не издържат пред съда, аз ще бъда на свобода, а вие — бивши безработни ченгета, риска е двоен, аз го поемам, а вие?!

Дълго време от четиримата генерали присъстващи на срещата не се намери кой да отговори, тогава майора продължи:

— Тази среща, господа, е свързана по ваша линия с безопасността на държавата. Колкото и да е комично, аз, бандит номер едно, Джон Дилинджър, обществен враг номер едно, ви повиках да ви кажа какво престъпление се подготвя в държавата.

— Не дрънкай глупости, майоре! — каза генерала. — Познаваме се дълги години, не ни пускай на пързалката.

Майора се изправи, загаси фаса си и им каза с продрания си глас:

— Ваша работа, генерали! Искам да ви кажа, че в България ще влезнат петстотин милиона долара с неясен произход. За мен е ясен, разбира се. Ваша работа е да го разгадате, уверявам ви, че ако този паричен масив попадне в лоши ръце, нито един от вас няма да остане нито на постовете си, а не дай боже и жив. Ако се отнесете сериозно към това, което ви казвам, моят главен счетоводител ще ви светне за подробностите. Ако не, търсете под вола теле и обявявайте майора за Лъки Лучано, и без това го правите, но не виждам каква работа ви върши такава ламбада. Аз съм патриот и се опитвам да помогна на страната си, ако ме разберете, играем в един отбор, ако не, сбогом. Ще се видим когато дойдете да ми сложите белезниците.

Майора се обърна и излезе от офиса си и остави ръководството на МВР да разсъждава в нямо мълчание. Тогава на негово място се появи т.н. Попето.

— Уважаеми генерали? — попита той. — По заповед на моя сюзерен, трябва да ви предоставя конфиденциална информация. Готови ли сте да я изслушате?

Попето или главният счетоводител на „Юнона“ изчака възражения и когато такива не последваха, започна изложението:

— Господа генерали, една еврейска шайка под командването на бившият генерал Иван Милетиев, известен като Козела, подготвят тоталното реструктуриране и дестабилизация на страната.

Попето ги погледна. Генералите мълчаха като първокласници пред първата си учителка, която е задължена да им изнесе урок по семейна етика.

На сутринта Блинд се обади на Козела. Бандата на Шаки беше започнала да се самоизяжда. Набедените за убийци на Фатик разчистваха сметките помежду си, нито един от тях нямаше сметка да остане жив свидетел в ескадрона на ексекюторите.

Тримата контрагенти на Бенина, Димитров, Тодоров и Петров бяха млади мъже, елегантни, образовани, възпитани и въобще не се вместили в така нареченото понятие „мутри“. Те бяха плахи хора, не изпъкваха с физическа мощ, не всяваха страх никому (видимо), всъщност парализираха от страх всички, които се докоснеха до тях, това бяха по своему неуспели мъже, стигнали зряла възраст, негодни да се справят със социалната обстановка по каноните на държавата, затова отрекли нейните конституционни догми и заживели по своему. Това бяха трима абсолютно различни и като морал, възпитание и образование мъже. Единият от тях произлизаше от така наречената социална „тиня“, другия беше продукт на истерията, наречена бригадирско движение, третия, син на банални еснафи от един крайдунавски град — общото между тях беше, че не уважават законите на държавата, в която живеят, създават свои собствени, към които трябва да се приспособи обществото.

Козела проучи много бавно биографията на тези три момчета и реши, че трябва да се отнесе сериозно към тях, те не бяха от стрелците т.н. „жътвари“ или „хийтмени“, но бяха по-голямата опасност, те поръчваха „мокрите“ дела, те ги плащаха и те брояха труповете „на есен“ както беше известно във фолклора. Два въпроса стояха пред него, на които нямаше отговори. И докато нямаше, не можеше да се оттегли на покой на острова си. До каква степен тези момчета са свързани с МВР, и всъщност МВР съществува ли, или това са хората, които управляват регулярните функции на държавата... Козела опрости дълга на Блинд, но не и задължението му.

— Момче! Приличаш на зомби след шибаната си пластична операция. Щом и жена ти едва те позна, едва ли рискуваш подобно нещо там където отиваш, ето ти три имена, искам всеки техен ход да бъде заснет и документиран, иначе и ти и аз сме мъртви кучета, момче, действай! Не мисли за Мегало Кастро, ако ние умрем тук, те ще живеят по-добре там.

За негова изненада, Бенина го посрещна с пълно безразличие. Възбуден, изнервен и уплашен до смърт, Влад се опита да прави любов с нея, но силите му не стигнаха и той заспа. Когато се събуди не намери жена си, „къде по дяволите може да е“ мислеше си той докато седеше под душа. После сложи една риза с къси ръкави, джинси и слезе в бара на „Ел Либертадор“, завари Бенина да пие коктейл „Маргарита“ на бара в компанията на трима мъже. Когато се приближаваше зад гърба ѝ, чу че разговора се води на английски, а когато застана до нея и срещнаха погледите си, тя се обърна към мъжете и каза.

— Господа, да ви представя моя братовчед Влад. Неговия и моят дядо са братя.

След което се обърна към партньорите си и престана да му обръща внимание. Володя Аберман се ръкува вяло с мъжете, каза че ще потърси аптека и излезе от хотела. Отсреща белееха Андите, синоптиците предвещаваха февруарска буря, която в северното полукълбо се равняваше на юлските проливни дъждове. Влад съзнаваше че е престъпник по душа, знаеше обаче че не е престъпник по кураж и характер. Бенина беше и двете. „Трябва да се махна“ помисли си той, но вътрешния глас му нашепваше „късно е за маневри, приятелю“. След едночасово скитане той попадна в някаква креолска кръчма, изпи десетина малки текили, напи се безпомощно и преди да припадне каза на древния иврит — шпаньол с който на времето се беше добрал до Латинска Америка дядо му:

— Барман, парите са ми в джоба, помогни ми и ще те възнаградя. Жена ми ме чака в „Ел Либертадор“, трябва да се прибера.

След това беше припаднал от нерви и изтощение.

17.

В България достигаше откъслечна информация. Петте тона хероин бяха „филмирани“ и опаковани, но все още никой не знаеше по какъв начин ще бъдат транспортирани до порт Варна. Тази информация беше ясна и на Козела, но и на майора, а това значеше, колкото и драматично да звучи, че две армии се готвеха за битка на бойното поле. Принц Исламболи беше мъртъв. Слаба утеха при положение че Виктор Бут е жив, но сериозен коз в ръцете на Козела пред Великият Цион и един от неговите двигатели — Морис Алкалай. Когато Козела набра телефона на великия „сабри“, той все още не знаеше какво да му каже, но изпитваше остра нужда от протекция срещу костеливата ръка на Виктор Бут, който не се посвени да се обяви за Ал Кайда.

— Слушам те, генерале! — чу той гласът на ген. полк. от КГБ, Шиин Бет, Мосат, ЦРУ и т.н. Великия Сабри на Цион. — Надявам се, че имаш причина да ме събудиш в пет часа сутринта московско време.

— Събуди се, Морис! — каза Козела. — Имам нужда от будното ти съзнание.

— Пия кафе — отговори Алкалай, — край с нощта, говори!

— Колко твои инструктори действат в България, Сабри? — попита Козела.

Стария евреин се изсмя в слушалката.

— Имаш ли представа колко струва такава информация, Козел?!

— И аз съм бизнесмен, Морис — отговори той, — иначе нямаше да ти задавам този въпрос. Петстотин милиона долара пътуват към България. От техният контрол зависи бъдещето на страната. Нямам необходимите структури да ги насоча в правилната посока, а ти?

След известна пауза Алкалай попита:

— Каква е правилната посока, Козел?

— Почваш да се събуждаш, Морис. Време е да започнем сериозен разговор. Този паричен масив плува в пространството, въпрос на организация и бързина е къде ще пикира.

— Чакай, Козел — каза Морис. — Пикае ми се, ще се върна след една минута. Много те моля, момче, междувременно прецени и вероятностите, и рисковете, и предложенията. След минута и половина се решава съдбата ти, Козел! Сега отивам да пикая, но знам че Боб Денар работи за теб. Казвам ти го за да те пазя от лъжи, приятелю, има два типа лъжи — едните са директни, другите премълчани, ние разбираме и от двата типа. След малко ще се чуем отново.

Козела разбираше всичко това, знаеше какво е предупреждение, какво заплаха. Той беше свикнал да живее по ръба на бръснача, трудно се плашеше, но не можеше да не отдаде дължимото на добрата, „бърза“ информация, която идваше на точното място при точните хора. „Петстотин милиона долара?“ Фантастична сума, хиляда души на тоя свят притежаваха подобен капитал, а някакъв еврейски тарикат беше се домогнал до подобна трансакция. Ако тя успееше, нямаше да е единствената. Ако тези пари влезеха в България и попаднеха в неточните ръце, от тази държава никога нямаше да стане държава повече. Въпреки напъните на НАТО, ЕС и тям подобни организации. Единствената структура, която можеше да пренасочи този паричен масив без да убие младото еврейче и да му отнеме ноу-хауто, бяха именно евреите и Козела заложи на „Асо купа“, защото знаеше че ако наистина имаше такова в колодата, това е именно генерал полковник Сабри Морис Алкалай.

— Козел! — каза старото ченге, когато реши че паузата е достатъчна. — Да речем че този масив попадне в ръцете ми, какъв процент отделяш за себе си?!

— Въпрос на договорка, Морис. Аз не съм сам.

— О, да, момче. — Гласът на Сабри прозвуча бодро и разсънено. — Знам част от партньорите ти, да не ги назовавам по телефона, все пак процента?

— Петдесет! — уверено каза Козела.

— Пет! — отговори хладнокръвно Алкалай. — И нито цент повече, за теб и всички участници. И Козел, понеже времето ме гони, искам да ти предам искрените благодарности на някои мои приятели, близки на застреляният египетски президент Амуар Саддат. Добра работа приятелю, пет процента и си добре дошъл гост при нас. Имаш ли да добавиш нещо?

— Не! — унило каза Козела. — Мисля че се разбрахме, Сабри.
Вие евреите сте прочути с вашата щедрост.

18.

Попето влезе в офиса на Майора, разгони с ръка присъстващите, отиде до шефа си и му каза на ухото:

— На телефона е Виктор Бут. Обажда се някъде от дебрите на Африка.

— Не може да бъде! — каза искрено шокиран Майора.

— Но е факт — кимна Попето. — Ще приемеш ли разговора?

— Има ли причини да откажем? — попита Майора.

— И да има не се сещам — отговори счетоводителят. — Приеми разговора, шефе. Все пак това е само телефонен разговор.

С вътрешно притеснение Майора вдигна слушалката и каза.

— Да, моля — толкова прегракнало, че сам не позна гласът си.

— Знаете ли с кого говорите, господин Митев? — на руски попита Бут.

— Получих информация, господине — продължи Майора, — но искам да се уверя, че говоря с носителя на това име.

— О, да, Майоре — любезно каза Бут. — Това ще стане по време на разговора ни. Готов ли сте да ме изслушате?

— Нямам друга причина да съм на слушалката, господин Бут. Целият съм в слух.

— Ще започнем отдалече, Майоре. Световните богове са враждебни един към друг и света води религиозна война, разбирате ли ме?

— Не съвсем, господин Бут. Аз съм атеист.

— Аз също, Майоре — развеселен каза Бут, — макар да съм син на православен руснак и мюсюлманка от таджикски произход. Това не ми пречи да взимам участие в религиозни войни, ако се налага.

Майора беше все по-объркан, а целта на това обаждане му се виждаше все по-неясна.

— На чия страна воювате, господин Бут? — попита Майора.

— На печелившата — отговори Бут. Гласът му прозвуча метално.
— Съветвам ви и вие да постъпите така. Майоре.

— Страх ме е, че не ви разбирам — след известна пауза каза шефът на „Юнона“.

— Ще ви обясня! Американците нагазиха в Афганистан, в Ирак, поглеждат към Сирия, дървят се на Йемен. Еритрея, Етиопия, Судан и затъват все по-навътре в ланата. Няма достатъчно годни американци да спрат фанатичите на правата вяра, Майоре. Америка не е ваш бизнес, нито мой. Тя е на евреите и франкмасоните! За нас остава фронта на фундаменталния ислям. Сега по-ясен ли съм?

— Разбираемо е, господин Бут — продължи да мънка Майора. — Но все още не виждам ролята си в тази битка.

— Браво, Майоре! — каза Бут. — Бях убеден, че сте умен мъж. Основната ви грижа ще бъде ролята ви в предстоящия спектакъл. Америка ще удуши Европа. Евреите ще осребрят Холокоста за сметка на всички вас, но оскърбения бог няма да изостави своите войни. Аз съм един от тях, не защото съм религиозен, а защо си преследвам интереса. Предлагам ви и вие да постъпите като мен.

След нова пауза Майора попита:

— Можете ли да бъдете по-конкретен, господин Бут?

— Разбира се! — отговори руският таджик. — Предлагам ви да се срещнем след три дни в Кушадасъ. Разговорът ни ще струва между петстотин милиона и милиард и половина долара, Майоре. Ако ми гласувате това доверие, аз ще ви направя най-силния човек в България.

Тези думи жегнаха самочувствието на Майора.

— Аз не съм безпомощен в родината си, господин Бут — каза той.

— О, не — весело каза таджикът. — Ни най-малко, но има посилен човек от вас, който работи с евреите и е дошъл за главата ви. От него искам да ви предпазя, а това значи и да ви направя партньор на един от войнстващите богове.

Майора изпаднаше във все по лошо настроение. И все по-дълбоко съжаляваше, че е приел този разговор.

— Извинявайте, господин Бут, но кой по дяволите е този, който е дошъл за главата ми?!

Тогава чу магическите думи „сезам, отвори се“.

— Козела, Майоре! След три дни, считано от този миг, потърсете Булад Варо на рецепцията на хотел „Иннюю“ — Кушадасъ.

Разговора приключи.

Блинд разбра превратно задачите, които Козела му беше поставил. Той имаше навиците на „вършач“, характерът на невестулка и предпочиташе да види агонията на жертвата си, отколкото да я наблюдава. Козела го изпрати да проследи двама души от бившето ръководство на „Кинтекс“ и един от изпълнителните директори на „Армимекс“. Блинд ги застреля и с това осъди на невъзвращаемост дълговете към Виктор Бут. Имаше една древна приказка — „мъртвия пари не връща“. Козела мислеше, че Блинд я знае и не му я припомни, когато го изпрати да действа. Младият килър я свърши „като кучето на нивата“. Козела не каза нищо, не го упрекна, всъщност упрекваше себе си. Той знаеше, че една работа, когато не я свършиш сам, не е свършена и всяко вадене на кестените от огъня с чужди ръце е рисковано. Сега вече Виктор Бут беше негов смъртен враг, а на всичко отгоре той, Козела, индиректно се беше задължил към таджика с десет милиона долара.

Козела потърси Денар, но телефона му в Марсилия не отговаряше. Ситуацията беше толкова патова, че всякакво оставане в страната беше безсмислено. Аберман се бавеше и едва ли щеше да се върне преди края на зимата. В Крит не можеше да се върне, най-сериозното решение, поне така му изглеждаше, беше да намери лично Денар и да организираното отстраняването на Виктор Бут.

Молдовският гражданин Йон Марин излетя от Стокхолм, от там се прикачи до Хиитроу в Лондон, после взе дестинация за Барселона — Каталуния и оттам ферибот за Марсилия. Три денонощия минаха в път, но го беше направил по толкова сложен начин, че се надяваше да е „замел“ следите. Когато застана на порт Марсей, температурата беше тринадесет градуса по Целзий. От София тръгна при нула градуса, в Стокхолм кацна при петнадесет под нулата. Когато го удари средиземноморския бриз, Козела се разтрепери като лист. „Остарявам!“ помисли си той, когато се качваше на такси отел „Маршал Ожеро“. Когато стигна хотела и влезе в стаята си, целият трепереше. Един час по-късно повика лекаря на хотела. Беше вдигнал четиридесет градуса температура. „Ще умра в тази шибана бандитска Марсилия!“ беше последната му мисъл преди да припадне. Но не умря, след три дена и диария, с треперещи крака и отслабнал, той

отиде в клуб „Ле зьо де ветеран“, това беше заведението на бившите бойци от Чуждестранния легион. Ако тука не намереше Боб Денар, нямаше да го намери никъде.

Робер Денар — „Кучето на войната“ и Иван Милетиев-Козела пиеха пастис в бреговата кръчма „Бригантин“, когато телефона на Козела се обади.

Беше Коста Македонец. В Марсилия бе три часа след обед, в София — два чака по-късно, но в три следобед българско време Блинд бе застрелял Петър Игов-Мухата на входа на Булбанк. След което беше изчезнал. Според Коста Македонец беше напуснал България на път за острова. Козела скри раздразнението си, но беше бесен. Блинд и да пътуваше за Крит към семейството си, щеше да стигне там най-рано на другия ден. Затова омаловажи обаждането пред Денар и се върна на темата.

— Не мога да търся Бут в Хартум, Боб — каза Козела. — Ще ме прихванат от летището.

— Но той не е там, скъпи приятелю — усмихна се белгиецът. — Утре ще бъде в Кушадасъ.

— Сигурен ли си? — искрено шокиран попита Козела.

— Козел, чувал ли си за Чуждестранният легион?!

19.

В оперативното ръководство на МВР постъпваха частични и откъслечни информации. Един от техните варненски агенти съобщаваше, че чрез група „Кик“ и една от болниците, без да се уточнява коя точно, в България ще влезнат необмитени масиви психотропни лекарства. Информаторът добавяше, че болницата се явява „пощенска кутия“ на тази сделка, а всъщност лекарствата, най-вероятно каптагон и амфетамин, ще бъдат разпродадени на улицата от местните наркодилъри. Агентът споменаваше сума от порядъка на пет-петнадесет хиляди евро. Оперативното бюро на РДВР — Варна прехвърли информацията в София и за морския град замина Доротея Пеева, бивша манекенка със силиконов бюст и дръзката външност на дамски хищник, който търси отмора след дълги сексуални напрежения. Дороти се настани в хотел „Черно море“ и тръгна по луксозните заведения на града — маникюр, педикюр, депилация, фитнес и много бързо направи впечатление на местните „артисти“. Нейното лице беше известно от модните дефилета, подиуми, списания, вестници, не веднъж вестник „Шок“ беше писал клюки по неин адрес — предимно еротични и свързани с личния ѝ живот. Когато една вечер, а тя я чакаше и подготвяше, Дороти влезе сама в хотела, тя каза на сервитьора, че иска такси до шведския хотел на „Свети Константин“, макар че и сервитьора и целия персонал знаеха, че алфа ромеото ѝ е на паркинга на хотела. В дванадесет часа през ноща Дороти влезе в казиното на убития Илия Павлов. Купи жетони за сто долара и се изправи пред рулетката. Няколко лица ѝ бяха познати по снимки и от филмите, които беше изгледала за тях, но те нямаха представа, че тази курва със силиконови цици, която пълни клюкарските издания с пикантерии от своя живот, всъщност разиграва легенда и е офицер от полицията. Един-единствен човек в това заведение гледаше с недоверие на тази млада „хетера“ и това беше Самуел Аберман. „Такива дамски екземпляри никога не са сами“ — мислеше той над чашата си с „Чивас регал“. „Този евреин е хитра лисица“ — беше

контраразмишлението на Дороти, докато имитираше, че играе на рулетка. Самуел беше сам. Нервното му напрежение беше предостатъчно, боляха го зъби от нерви, както се изразяваха евреите. Не го свърташе ни в дома, ни в кантората, не можеше да спи. Рискът, който бяха поели с Бенина и Влад беше огромен, но си заслужаваше. Брат му живееше многолюдно и шумно — не беше момента да се усамотят, точно затова беше тук в очакване на резултат от „великата далавера“, както Бени я беше нарекла. Тогава се загледа в тази жена. „Расово животно“ беше първата му мисъл, „след малко ще дойдат нерезите“ втората. Мина час, два, жената продължи да бъде сама. Нещо в това лице, а и в този силует го дразнеше. Имаше нещо познато, но след десетина минути взиране Самуел се каза: „Припознавам се!“, но понеже погледа му беше насочен към масата, продължи да гледа тази жена с нарастваща вътрешна възбуда. „Кога ще дойдат мъжете?“ мислеше той, когато тя обърна гръб на масата, извади цигара „Ким“ от малката си кадифена чантичка, запали я, огледа се и се запъти към неговата маса.

— Господине? — попита дамският хищник. — Мога ли да остана петнадесет минути на вашата маса?

Изпил три „Чивас регал“ Самуел отговори:

— Можете да останете петнадесет години, госпожице!

Силиконовата красавица седна, каза.

— Името ми е Станислава, наричат ме Стейси. Загубих си парите, ще изпия един коктейл „Маргарита“ и ще си отида. Благодаря ви, че бяхте така любезен да ме приемете на масата.

— Тома беше цяла реч — каза пияният Самуел. — Може ли да посрещна загубите ви и да поръчам коктейла?

Дамският хищник го погледна директно в очите.

— Срещу какво, господине?

Самуел се ухили пиянски.

— Срещу нищо, честна дума. Може би срещу честта да ви се представя. Аз съм провинциалния варненски адвокат Самуел Аберман. Евреин, мразите ли евреите, госпожице?!

— Що за идиотски въпрос! — ядосано попита Доротея. — Моята баба е еврейка.

— Ишша! — възкликна Самуел. — Госпожице, не мога да ви предложа скрижалите на Мойсей, но оттам нататък в този град, докато

аз съм жив, вие проблеми няма да имате! Шалом, Стейси! Келнер, коктейл „Маргарита“ и още едно от моето!

Тази нощ Стейси изпрати смс в МВР. Не ѝ беше ясен размера на контрабандната далавера с кокаин, но че такава предстоеше, нямаше съмнение. Когато Самуел се събуди, Стейси спеше като агнец божий. Бузите ѝ бяха розови, дъхът ѝ свеж и равен, голите ѝ силиконови гърди се тресяха като шест балово вълнение.

20.

Когато съобщението от Марбея пристигна, Димитров повика Петров и Тодоров в хотел „Самоков“ — Боровец и разположи армията си в гората. Един по един партньорите му пристигнаха с охраните си, настаняха се в апартаментите. Чакаха да стане осемнадесет часа — времето на уговорената среща. На мига Димитров влезе в бара и застана на мястото на бармана. Тази вечер той щеше да бъде обслужващия персонал. Минута-две по-късно и партньорите му се появиха. Когато останаха сами, Димитров извади няколко опаковки кокаин, подхвърли ги на бара, скъса опаковката на двадесет годишно „Олд Смъгълър“ и каза неопределено:

— Започва се! С бога напред!

— Тури си го бога на кура! — каза Тодоров. — Има два варианта, да мине чисто и да напълним гушите, или както казваше един откачен писател, „ловецо, не забравяй че си прицел“. Какво ще правим с евреите, Косьо?

— Спокойно, Джони! — отговори Димитров. — Да реализираме сделката и ще мислим. Доберем ли се до ноу-хауто, естествено, че колкото по-малко евреи ни се мотаят из краката, толкова по добре.

— Това копеле е хитро като „белка“ — каза Пиер. — Едва ли ще се докопаме до ноу-хауто. Да не бъдем максималисти, пичове, ако трансфера мине чисто, ебал съм им еврейските тарикатлъци. В България няма да има по-силни хора от нас.

— Чул те господ — каза Димитров. — И все пак ви предлагам следната схема. Влиза стоката и я прехвърляме по диагонала на държавата. Край Благоевград има едни бивши казарми — идеален склад за тази цел. После Лейката от Варна, Мето и Гошо Златния ще я хвърлят на улицата. Десет процента на вътрешния пазар, за да подсигуририм транспорта. Останалото ще свършим със сърбите.

— Имаме ли хора в Америка? — попита Джон Тодоров.

— Негри — отговори Димитров. — Хора на земунци. Можем да играем и с Малая Одеса, но риска е много голям. Лично аз не го

поемам, пичове.

— Аз го поемам — каза Пиер. — Ако стоката не стигне в Америка, смятайте, че не е реализирана.

— С кого ще работиш там? — учудено попита Димитров.

— Има с кой, Компир. Ще ти депозирам авансово петдесет процента от цената на всякакво количество.

— Приемам — каза Димитров след известен размисъл. — Ти, Джони?

Тодоров удари една магистрала кокаин и погледна с пъстрите си, почти жълти очи.

— Ако си имаме доверие, да вървим до края, пичове — уверено каза той. — Ако не, още сега да си ебаваме майката и кой от къде е.

— И аз така мисля — кимна Димитров. — Добре, Пиер, ти поемаш Северна Америка. Но преди това трябва да свършим работата тука и да си вържем гащите. Какви са рисковете? Кой може да ни изпържи?

— Евреите! — отговори Димитров и сбърка. — Никой друг няма хабер какво замисляме.

Това беше груба грешка. Точно в този момент ръководството на МВР получаваше информация от два източника. Главният секретар подозираше кой е единия. Ако петстотин милиона долара влезнеха в чужди ръце, Михаил Митев Майора ставаше лесна плячка и „кукла на конци“ в ръцете на новите босове на ъндърграунда. Едната информация неминуемо идваше от неговото обкръжение, но от къде идваше друга — мислеше генералът, загледан в прозореца на кабинета си. „Нима този слух, че Козела е възкръснал, е верен? Не може да бъде!“ мислеше си той. Козела е възрастен мъж. Дори да е жив, кой знае къде си лекува простатата.

В дванадесет часа на обед Самуел Аберман влезе в фоайето на хотел „Черно море“ и отиде на рецепцията. Той много отдавна познаваше служителката и я попита свойски:

— Роза, ще ме свържеш ли със Станислава Пеева? Гост е на хотела ви.

— Стейси, манекенката? — каза рецепционистката. — Плати и освободи стаята. Но мисля, че още пие кафе в дневния бар.

— Благодаря ти — каза Самуел и със свито сърце тръгна към заведението.

Стейси наистина беше на една от масите, пиеше кафе и четеше някакъв булеварден вестник.

— Добър ден — каза той. — Виждал съм ви някъде.

— О, здравей, Сам — видимо приятно изненадана му се усмихна Стейси. — Случайно ли минаваш през хотела?

— Не — Сам седна срещу нея. — Надявах се да те намеря.

— Заминавам — каза Стейси. — Рулетката ми глътна парите, а е и време да се връщам.

— Чака ли те някой в София? — неуверено попита Самуел, надявайки се да чуе „не“.

— В какъв смисъл? — неразбиращо попита тя. — Имам майка, брат... татко почина преди години.

— Съпруг, приятел... сърцето тегли ли те в София? — все по-неуверено попита той.

— О, Сам — усмихна се Стейси. — Какви романтици сте вие, евреите. Аз съм манекен, приятелю. Модел. На такива като мен мъжете гледат като на парче месо. А понеже аз не съм, сама си плащам сметките.

Самуел Аберман почувства вътрешно ликуване. Истина ли беше всичко това което чуваше или сънуваше буден. Нима беше възможно тази изваяна красавица да носи толкова древна гордост в себе си. „За бога Сам, не полудявай“ помисли той и със стиснато гърло „изплю камъчето“.

— Ще откажеш ли един обед с мен? Ще ми доставиш огромно удоволствие ако приемеш.

— Нямам нито една причина за да ти откажа, Сам — каза кротко Стейси. — Но си свърших парите, а не съм държанка. Едва ще ми стигнат за бензин до София.

— Стейси — каза Сам, — не мисли за пари. Диаспората не е оставила никой на улицата. Могат ли да ти кажа нещо под клетва?

— За бога, Сам. От къде на къде ще ми се кълнеш. Та ние едва се познаваме.

— Въпреки това, Стейси, позволи ми да ти кажа нещо — продължи той, чувствайки потен улей по гръбнака си. — Нека говорим

докато обядваме. И запомни, Стейси, докато Самуел Аберман е жив, ти нямаш парични проблеми.

Стейси го гледа дълго преди да попита:

— Богат ли си, Сам?

Когато един евреин е глупав, е много глупав, когато един евреин е влюбен, е много влюбен, а когато е и двете, то той е мъртвец. Проспериращият адвокат Самуел Аберман не си даваше сметка в какъв трап пада, когато отговори:

— Да, Стейси, аз съм богат човек. Много богат, за нашите стандарти. Ако ми позволиш, ще те превърна в собствената си икона, госпожице.

Стейси го погледна в очите:

— Не бързай с декларациите, Сам. Ще обядваме заедно, ще говорим на масата. Моля ти се, пази се от изхвърляния.

Стейси се изправи:

— Извини ме, ще отида до тоалетната, чакай ме в ресторанта.

Когато остана сама, Станислава Пеева проведе един телефонен разговор, по скоро продиктува „Оставам във Варна, най вероятно утре ще кацне «феникса». Подробностите допълнително“. Когато отиде в ресторанта, възбуденият Самуел Аберман вече беше събрал цяла армия келнери около себе си и се готвеше да струпа на масата „фрут оф дъ луум“ — „рога на изобилието“, както кулинарното разточителство беше известно според древните книги.

21.

Според легендата, която се носеше в средите на групировките, Козела отново беше оглавил „Ескадрона на смъртта“ и в концентрични кръгове приближаваше към сърцето на подземния свят. Един след друг разстреляха Данкина пред блока му, Нарциса и Борчо в колите им, Геле Стъклето в хотел „Империял“ в Враца, Христо Песа на площада в Ботевград. Даже една легендарна фигура като Мето Илианския вече една седмица беше в неизвестност и кой знае напролет в коя пещера щяха да намерят мършата му. Сред мутрите цареше истинска параноя. Страхът беше повсеместен, защото никой не можеше да каже от къде ще дойде удара. Единствен Майора и обкръжението му знаеха, че никакъв Козел, а полицията си разчиства сметките с престъпниците или вътрешни вражди избиват толкова истерично, че се приписват на легендарния Козел. Другият човек, който знаеше истината, беше самия Козел. Макар и в далечна Марсилия той имаше поглед върху събитията в държавата и чакаше момента, в който ще трябва да се намеси. А, че такъв момент предстои, нямаше и съмнение. Докато Виктор Бут беше жив, докато структурите на Майора съществуваха и докато „Ескадрона на смъртта“ все още беше реална сила, макар и под дълбоко прикритие, за него и семейството му нямаше да има миг спокойствие, в която и точка на земното кълбо да се завреше. Блинд мълчеше, телефона му беше изключен, за това с голямо незадоволство и с вътрешни притеснения Козела се принуди да се обади на Флора.

— Как си, скъпа? — попита с фалшива бодрост той.

— Йон! — гласът на Флора беше тъжен както винаги, а сега и пълен с тиха паника. — Къде си, Йон? Кога се връщаш, за бога?

— Скоро, скъпа — каза Козела, опитвайки се да поддържа веселият си тембър. — Как е Осип?

— О, добре е! Учи, расте, слуша ме... Къде си, Йон?

Козела отново отклони въпроса.

— Майка ти... Флора, как сте в къщи?

— Добре, Йон, поддържам къщата. Всичко е наред... само ти ни липсваш.

— А Хелън? — попита Козела.

— И тя като мен чака мъжа си, Йон. Какво да ѝ кажа, мога ли да ѝ кажа че се връщате скоро?

— А семейството на Блинд... не помня имената им?

— О, Йон... — проплака Флора, — трагедията е пълна, скъпи!

Козела изтръпна, той вече знаеше всичко, но все пак трябваше да го чуе.

— Какво искаш да кажеш, Флора? Каква трагедия?

— Не знаеш ли, Йон? Убиха Блинд! Застреляли са го на пристанището в Пирея...

Козела мълча миг-два и каза.

— Поднеси съболезнованията ми, Флора. Ще се погрижа за тях като се върна. Това е, скъпа. Ще ти се обадя при първа възможност.

Козела си изключи телефона.

— Ас!

— Слушам, Козел!

— Блинд е застрелян в Пирея!

— Знам, Козел, знам и хийтмена. Това е Пройчо Лудия, беше камбоджански рейнджър. На заплата е при Майора.

— Убий Пройчо Лудия, Ас! Това не е молба, колега. Майора отмъсти за Облака и Мухата, но аз имам дълг пред жената и сина на Блинд.

— Не изпълнявам заповеди, Козел!

— Това не е заповед, Ас! Това е задължение! — каза Козела и прекъсна линията.

Седя дълго в бар „Кантин“ на марсилското пристанище. Изпи три пастиса, после мина на водка, почувства че го хваща. „Аз съм възрастен мъж“ помисли Козела, преди отново да набере телефона. На шестият-седми позив, Великият сабри си включи апарата.

— Кажи, Козел!

— Не знам от къде да започна, Морис. Тази безумна касапница в България трябва да приключи. Някой осея държавата с трупове и ми ги преписва. Имаш ли представа кой е това, сабри?

— Най-вероятно вашата полиция.

— Това е лесното обяснение, Морис. Аз те питам за твоето, генерале. Кой има интерес бившия генерал от КГБ, МВР и т.н., Козела да се превърне в балкански убиец номер едно? Не може да нямаш отговор, сабри?

Морис Алкалай мълча известно време преди да каже:

— На вашата географска ширина винаги са се преплитали прекалено много интереси, Козел! Едва ли е една силата, която си служи с твоето име.

— Назови една от тях! — злобно каза Козела.

— Ще ти назова две, Козел и приключваме разговора! Мосад и Ал Кайда! И не ми се обаждай пиан, Козел! Аз може да съм руски евреин, но ненавиждам алкохолиците.

През нощта Козела проведе още един разговор.

— Джон! — каза той, когато Хакел вдигна слушалката. — Чувам, че в България се сблъскват интересите на Мосад и Ал Кайда. За Мосад няма да те питам, полковник. Знам, че ще ме излъжеш, но ако знаеш кой дърпа конците на Ал Кайда в България ми кажеш името му, ще ти бъда много задължен, колега. Резаните сеят трупове от мое име в България.

— Име, казваш... — уклончиво каза Хакел. — Нима не го знаеш, Козел, или се правиш на луд!

— Джон, аз бях години наред в изолация. Кажи ми едно име, смахнато ченге, и обещавам да донеса рози на гроба ти!

— Ахмед Доган, Козел! Ако това е ново за теб, ти си глупак, приятелю! Но според мен си лъжец и комедиант на дребно. Лека нощ, Козел, заварваш ме в неудобно положение.

През нощта Козела остави на рецепцията в хотела бележка на Робер Денар, прибра багажа си и замина. В четири часа сутринта взе експреса за Париж, в осем беше на гара „Де Нор“, в два часа на летище „Шарл Де Гол“, в осемнадесет и трийсет българско време кацна на летище Варна. Все пак истинската му работа беше в България.

22.

И започна Армагедон.

Когато стоката потегли от Ла Пас — Боливия за порт Варна, събитията започнаха да се развиват мълниеносно. Влад беше във Варна, за да посрещне кокаина в личния кабинет на Максим, да го освободи от пюрето и да го предаде на каналджиите. След тежкия атентат, който беше преживял, Джон Тодоров се криеше във Виена, но хората му работеха тук и той ги командваше дистанционно. Свързан отдавна със Земунския клан, Самоковеца замина за Амстердам, където щеше да изчака първото количество преди да го прехвърли в Америка. От тримата големи в България засега беше само Пиер. Но за Майора това беше достатъчна информация. Тогава той продиктува емайла си до главният секретар на МВР, генерал Борисов. „В България ще влезе филмиран кокаин, но ще напусне страната в чист вид“, в информацията поименно се споменаваха членовете на семейство Аберман, Роза Ли Мартинес и Педро Алмавил като техни латиноамерикански партньори. МВР вече беше получила тази информация по два канала, веднъж от Станислава Пеева и втори път от някакъв страничен намек, подмятане през т.н. бивши ескадронисти, макар много хора да се съмняваха в тяхното съществуване. Това беше капитан Белчо Попов или Белката, както беше известен. „По магистралата са разположени в неясен ред Боб Денар, Виктор Бут — някъде в източна Африка, възкръсналият от небитието Козел и някои техни наемници...“ Предстои съществен внос на дрога, твърдеше сведението, без да уточнява вид и количество.

Козела продължаваше да действа, или поне легендата му приписваше бавно пълзене от периферията към центъра. Двама братя близнаци т.н. Слънцата бяха взривени във Велинград. Търговеца на каталози Кирил Гронеv изгоря в печатницата си в Плевен. Търговката на вина Кина Добрева и синът и Петър бяха застреляни пред офиса си в Търговище. По време на риболов изчезна Митьо Кита — бандит номер едно на пазарджишки окръг, който беше най-вероятно в тинята

на дъното на язовира. Подземният свят приписваше всички тези акции на Козела, но той скрит във варненската си квартира, с нарастващо отегчение слушаше новините и чакаше деня, в който полицията ще се провали. „Един ден неминуемо ще има провал“ — мислеше той, загледан в зимното море. Все в някакъв миг някой от полицаите убийци ще сгреша и тогава тия тъпаци от пресата ще прозрат истината.

Майора събра акционерите на „Юнона“ с намерение да ги информира за събитията в държавата. Всъщност да им подхвърли гигантската лъжа, в която самият той участваше и да обяви началото на хайката.

— Или ще заловите Козела, или ни чака Армагедон! — каза той. — Изкарайте целия личен състав на улицата, не търсете Козела по дискотеки, нощни клубове, пип-шоу и прочие глупости. Ще го намерите в някоя квартална градинка да играе табла, в някой пенсионерски клуб, сутрин в някоя шкембеджийница. Търсете го на скромни и незабележими места!

Майора знаеше, че неговите хора нито ще намерят Козела, нито ще го търсят съвместно. Всеки един от тях изпитваше ужас при споменаване на името му, а камо ли при мисълта да застане очи в очи с тази легенда. Майора знаеше повече, няма нужда да търси Козела, и не Козела беше негов проблем в момента. Пиер, Джон и Самоковеца, плюс ония варненски евреи не биваше да се доберат до тази гигантска пратка кокаин. Това трябваше да направи той, Майора, и щеше да опита да го направи. Ченгетата бяха пуснали „подводница“ в еврейската Диаспора, но братът на тази тяхна шпионка, прословутата бивша манекенка Стейси, работеше за него. По-скоро беше взел гигантски кредити от Попето и нямаше никакъв начин да ги възстанови, освен чрез информационни услуги. Точно това беше идеята на Майора, когато изпразни офиса си от хора и се обади по джиесема си на Попето.

— При теб ли е длъжникът? — попита той.

— Чакаме те! — отговори главният счетоводител.

— Заповядайте! — учтиво каза Майора.

Сашо Пеев беше бивша баскетболна звезда, беше играл години наред за Левски, за националния отбор. Беше много популярно лице в България, но колкото спортния му живот беше славен, толкова и мизерно беше личното му битие. Ожени се в първи курс във ВИФ за една волейболистка от Русе. Набързо ѝ направи две деца, разведе с нея, остави ѝ апартамента си и всичко което беше спечелил от баскетбола. Ожени се набързо за една млада баскетболистка от Академик и отиде треньор в Елин Пелин. Роди му се трето дете, дадоха му ведомствено жилище, но втората му жена се zalюби с настоящия си треньор и го напусна. Сашо се прибра в София, известно време беше инструктор във федерацията по баскетбол, после пое юношите на Левски. Ожени се трети път за двадесет години по-млада от него жена и побърза да я обремени с две деца за две години. На пръв поглед живота му изглежда течеше нормално, докато един ден не прие поканата на един бивш съотборник да създадат частен клуб. Сашо знаеше всичко за баскетбола и нищо за бизнеса. Затова стана бърза плячка на партньора си. Изтеглиха огромни кредити и докато той правеше селекцията на отбора, партньорът му предприе фалшив фалит и изчезна. Сашо се озова отново на улицата, жена му веднага побърза да го напусне, но това не значеше, че е престанал да си плаща алиментите. Нещо повече, той плащаше алиментите на пет деца от три брака и на плещите му се струпва гигантски кредитен дълг, чийто падеж изтичаше на края на годината. Лице в лице с пълната безизходица, той се оплака на двама-трима от малкото си останали приятели, обясни им хала си и тогава елин от тях, за който се говореше че е свързан с бандите, прословутия Весо Модера, му подхвърли, че има решение на въпроса. Заведе го в „Юнона“, свърза го с Попето и Александър Пеев получи сто и петдесет хиляди евро кредит, които временно му решаваха проблемите. Така си мислеше той. Всъщност ги отлагаха и от сериозни ги правеха трагични, но трябваше да мине време за да осъзнае това. Времето беше дошло. Сега той беше лице в лице с Михаил Митев, легендарния Майор и знаеше че това е краят.

— Радвам се да се запозная с теб — каза Майора. — Знаеш ли колко съм крещял по игрищата?

Сашо се поласка вътрешно, но се постара да не му личи.

— Минало, Майоре, сега съм умряло куче...

— Защо бе, Сашо, не бих казал — кротко каза Майора. — Какво толкова се е случило. Всички сме закъсвали. Пари се изкарват. Ако не по един, то по друг начин. Само дето мъртъв не съм чул да се е върнал от она свят.

— Какво ще правим със задължението, Майоре? — плахо попита Сашо.

— Ти ще кажеш! — каза Майора. — С Попето сме тука за да чуем предложението ти.

— Моят партньор ме прееба тотално... — започна да се оправдава Пеев.

Майора го прекъсна.

— Зарежи тия работи! Знаем ги тия ламбади! Все някой друг ни е виновен за всичко. Задълженията са си задължения, Сашо. Знаеш оная приказка, „заем тъпкано се връща“! Знаеш ли кое му е шибаното на заема?

— Не! — прегракнало отвърна баскетболистът.

— Най-шибаното на заема, брато, е че ти взимаш на заем чужди пари временно, а връщаш свои завинаги!

Майора се разсмя с острия си педерастичен глас, много доволен от шегата си. След това го погледна в очите и мигновено промени настроението си.

— Сестра ти Станислава е ченге! Стейси, манекенката. Тя е къртица при едни евреи във Варна. Изстискай я като лимон. Ако ми донесеш информацията, която ме интересува, дълга ти пада наполовина, а отсрочката се удължава с една година. Приемаш ли, Сашо?!

В пълната си безизходица бившата баскетболна легенда брои до десет и попита със суха уста и стегнато гърло:

— Какво искаш да знаеш, Майоре?

Един час по-късно на волана на една от колите на „Юнона“, той пътуваше към Варна на среща със сестра си.

Кокаинът се бавеше. Двама души знаеха кога и как ще пристигне пратката във Варна. Това бяха афроазиатката Роза Ли Мартинес и Педро Алмавил. Влад обаче знаеше, че е безсмислено ги търси. Щяха да включат телефоните си в последния момент. Сега трябваше само да

се въоръжи с търпение и да чака. Атмосферата в дом Аберман беше изключително напрегната. Максим ходеше по цял ден мрачен като облак, Самуел беше безнадеждно влюбен в една атрактивна софиянка, бивша манекенка. Единствено Бенина не даваше вид, че нещо се е променило, но и не променяше начина си на живот. Уж бяха семейство, но най-редовно отсъстваше нощем и когато на другия ден се прибереше грохнала от умора, подхвърляше „ти не си следовател, нали скъпи“ и влизаше в банята. Влад поддържаше телефонна връзка единствено с Боб Денар с една-единствена цел. Приключеше ли успешно операцията в България, той нямаше да остане и миг в тази забравена от бога държава. Монте Карло беше обетованата „скала мечта“, в която той щеше да прекара остатъка от живота си, ако Йехова не решеше друго. Един ден го потърси Боб Денар.

— Имаш ли новини? — попита той.

— Не още! — отговори Влад. — Когато щрауса измъти, яйцата са за теб!

Не за първи път разменяха тази безсмислена парола, но бяха свикнали с нея, тогава Денар каза:

— Намери Козела, момче, как е твоята работа! Да запали свещ за Виктор Бут. Чакам го да се обади!

Десет минути по-късно Влад Аберман беше при Козела. Петнадесет минути след това пиеха водка в зимната градина на вилата в квартал Винаца.

— Трима души отърваха кожата — мрачно каза Козела и му продиктува един адрес във Варна.

Влад трябваше да намери Коста Македонеца, а той веднага да тръгне за Лесидрен — родната къща на Козела, в която щяха да скрият кокаина на първо време. Не в Благоевградските казарми, както си въобразяваше Майора, а от троянския балкан тази колосална пратка щеше да плъзне по света.

Вечерта Влад Аберман му се обади с разтреперан глас. След дълго звънене и чукане, той беше разбил вратата и проникнал в апартамента на Коста Македонеца. Беше го заварил в леглото, в локва кръв, с гърло прерязано от ухо до ухо.

„Сега си еба майката“ помиели си вяло Козела. „В Крит ме чакат вдовиците на Блинд и Македонеца. Ако е рекъл господ, един ден да се добера до Мегало Кастро, как ще им обясня къде са мъжете им?“

Козела си наля една водка, изпи я на екс, повърна жлъчен сок и с плувнали в кръв очи се върна на масата. „Ще мисля като му дойде времето“ реши той. С мъка се добра до леглото, легна по гръб и затвори очи. „Бог да ги прости и Блинд и Коста Македонец“ беше последната му мисъл преди да припадне в съня си.

Майора след като изпрати силовите групировки да гонят Михаля, тоест да търсят Козела, и Александър Пеев да шпионира агентката на генерал Борисов, Майора повика дедо Вълчо — основния „касапин“ на „Юнона“, заповяда му да изпрати „вършачи“ във Виена за Джон, в Амстердам за Самоковеца и на софийската улица „Кракра“ за Пиер. Остави Попето като изпълнителен директор на „Юнона“ и замина за Атина. Настани се в хотел „Хаят“ и зачака новини. Добре знаеше, че те няма да закъснеят, и те наистина не закъсняха. На другия ден тръгна лавината.

23.

Армагедон

По донос на Майора и след тримесечно дебнене, ченгетата заловиха кораба „Латакия“, който ловуваше паламуд в неутралните води на Черно море. Предишният ден беше напуснал пристанище „Трабзон“. На следващият щеше да влезе в порт Варна за петрол и вода. Ченгетата нападнаха кораба с въздушен десант. От три хеликоптера МИ-24 командосите превзеха борда, арестуваха екипажа и намериха стоката.

Влад получи телефонно обаждане от капитана преди да му щракнат белезниците. Педро Алмавил беше един от тримата застреляни в престрелката. Роза арестувана. Десет минути по-късно той беше предупредил братовчедите си и потърси Бенина. После всичко се разви като в американски екшън. Максим се самоуби с газова инжекция, заключен в кабинета си. Самуел беше намерен със счупен врат на стълбите пред дома си. Щеше да мине време и да стане ясно, че в безизходицата си бившият баскетболист Александър Пеев беше убил любовника на сестра си с намерение да я спаси и да отърве себе си, а и нея от позора на предателството. Нищо подобно не се случи. Хората на „КИК“ взривиха колата на Стейси с опаковка „семтек“, когато тя се готвеше да тръгне за София, а година по-късно Александър полудя и умря в психиатрията в Карлуково.

Трима души наблюдаваха събитията отстрани. На пръв поглед недокоснати от тях. Алкалай от Москва, Денар „кучето на войната“ от Марсилия, и Майора край басейна на хотел „Хаят“ в Атина. Използвайки венецуелския си паспорт, Влад успя да се добере до Констанца, качи се на самолета и кацна на букурещкото летище „Отопени“, там го настигна новината, че Косьо Самоковеца беше разстрелян на площад „Дам“ в Амстердам. Потърси Козела, но телефона му не отговаряше. Да потърси жена си беше повече от безсмислено. „Дали е негова съпруга, дали братовчедка или просто

бреме“ беше все едно в момента. Под краката му гореше, а той беше „сървайвър“ и с рефлекс на „фенек“ знаеше да седи далеч от пожарите. Един час по-късно излетя за Будапеща, в пет се настани в хотела на пражкото летище „Рузьене“. Потърси Боб Денар и Козела. Телефоните и на двамата бяха изключени. На другия ден излетя за Марсилия.

Живота не е сериозно нещо. Когато Майора разбра, че кокаиновата далавера е приключила и конкурентите му извън строя, той отиде на летище „Еион“ в Атина с намерение да излети за София. Придружаваха го двама от служителите на „Юнона“, хора от финансовия отдел на фирмата, които нямаха нищо общо с бандите и никога не бяха притежавали лично оръжие в живота си. На входа на „вип“-а, той се размина с един мъж, който с нещо подразни въображението му. „Виждал съм някъде този човек“ мислеше си Майора, докато чакаше кафето му да изтече от автомата. „Кой по дяволите беше тоя? Знам го от някъде?“ Тогава същият този мъж застана до него.

— Добра работа, Майоре! — каза с пресипнал, по-скоро пиянски глас. — Но не е свършена, момче! Имаш още работа!

— Козел!? — искрено шокиран възкликна Майора.

— Аз съм в пенсия — отвърна старият артист.

Обърна му гръб и се смеси с тълпата заминаващи пътници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.